

Abdurahmanas Al-Šeha

**MUHAMMADAS,
DIEVO PASIUNTINYS
TE DIEVAS PAAUKŠTINA JO PAMINĖJIMĄ**

MUHAMMAD
THE MESSENGER OF GOD
MAY GOD EXALT HIS MENTION

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lietuvos musulmonų jaunimo bendrija

Turinys

Įvadas.....	4
Kas yra Pranašas Muhammadas (*) ?	8
Jo giminystės linija.....	8
Gimimo vieta ir vaikystė.....	14
Pranašo (*) apibūdinimas	25
Kai kurios Pranašo manieros ir savybės:	28
Pranašo elgsena su aplinkiniais.....	46
Teisingumo ir lygybės teiginiai.....	50
Pranašo (*) žmonos:.....	53
Tekstiniai įrodymai, palaikantys Muhammado (*) pranašavimą	56
Įrodymai iš Korano:.....	56
Įrodymai iš Sunnos:.....	56
Ankstesni Šventraščiai:.....	57
Įrodymai iš Naujojo Testamento.....	62
Intelektiniai įrodymai, kurie palaiko Dievo Pasiuntinio pranašavimą.....	63
MEKA (Saudo Arabija).....	70
MEDINA (Saudo Arabija).....	74
Pabaiga.....	81

(*) = TE DIEVAS PAAUKŠTINA JO PAMINĖJIMĄ

Įvadas

Visa šlovė Dievui, pasaulių Viešpačiui¹, ir te Dievas pagiria Pranašą Muhammadą ir suteikia jam ir jo šeimynai saugumą nuo visokio blogo. Kalbėdamas apie Pranašą Muhammadą (*²), kiekvienas turėtų turėti omeny, kad kalba apie vieną didžiausių istorijos individų. Tai nėra nepagrįstas tvirtinimas; nes kiekvienas, kas skaito jo biografiją ir sužino apie jo manieras ir etiką, atsiribojęs nuo visų išankstinių nuomonių, neabejotinai prieis tokios išvados. Kai kurie šviesūs ir teisingi nemusulmonai taip pat priėjo tokios išvados. Velionis Profesorius Hasanas Ali, te Dievas suteikia jam malonę, savo žurnale *'Noor al-Islam'* rašė, kad kartą jo kolega brahmanas³ pasakė jam: „Aš pripažįstu ir tikiu, kad Islamo Pasiuntinys yra didžiausias ir brandžiausias žmogus istorijoje.“ Profesorius Hasanas Ali, te Dievas suteikia jam malonę, paklausė jo: „Kodėl tu jį laikai didžiausiu ir brandžiausiu žmogumi? Jis atsakė: „Niekas kitas tuo metu neturėjo tokių savybių, manierų ir etikos kaip jis. Jis buvo karalius, suvienijęs visą pusiasalį; tačiau jis buvo nuolankus. Jis tikėjo, kad valdžia priklauso jo Dievui vienam.

Pas jį ateidavo dideli turtuoliai, tačiau jis gyveno skurdžiai; ugnis jo namuose nebūdavo ižiebiama daugelį dienų ir jis likdavo alkanas. Jis buvo didis vadas; jis vedavo

---

¹ Tikrasis Korane vartojamas žodis yra *Rabb*. Nėra tikslaus atitikmens šiam žodžiui anglų kalboje (tekstas verstas iš anglų kalbos - R. pastaba). Jis reiškia Kūrėją, Suformuotoją, Aprūpintoją, Tą, Kuris kiekvienai būtybei suteikia išlaikymo išteklius, ir Tą, Kuris suteikia gyvybę ir sukelia Mirtį.

² Arabiškas terminas, reiškiantis „te Dievas pagiria jį ir suteikia jam saugumą nuo visokio blogio.“

³ Brahmanas: vienos iš aukščiausių keturių induizmo - dvasininkų kastos - kastų narys.

negausius būrius į mūši prieš tūkstančius, bet jis įtikinamai juos sumušdavo. Jis mylėjo taikius argumentus ir sutikdavo su jais tvirta širdimi, netgi turėdamas šalia tūkstančius savo drąsių Kompanionų. Kiekvienas Kompanionas buvo labai drąsus ir galėjo vienas pats stoti prieš tūkstantį priešų, nė trupučio nejausdamas baimės. Tačiau Pranašas buvo geraširdis, gailestingas ir nenorėjo pralieti nė lašo kraujo. Jis buvo labai susirūpinęs Arabijos pusiasalio reikalais, tačiau jis neapleido savo šeimos, šeimynykščių ar vargšų reikalų. Jis troško paskleisti Islamą tarp tų, kurie buvo paklydę. Bendrai tariant, jis buvo žmogus, susirūpinęs žmonijos pagerėjimu ir gerove, tačiau jis neįsitraukė į pasaulietiško turto kaupimą. Jis garbindavo Dievą ir mylėjo darbus, kurie Jam patiko. Jis niekada nekeršijo dėl asmeninių priežasčių. Jis netgi savo priešams meldė gerovės ir įspėdavo juos dėl Dievo bausmės. Jis buvo asketiškas pasaulietišku reikalų atžvilgiu ir garbindavo Dievą per naktis. Jis buvo drąsus ir bebaimis karys, kuris kaudavosi kardu, - ir neklystantis Pranašas - užkariautojas, nukariavęs tautas ir šalis. Jis miegojo ant kilimėlio iš šieno ir šiurkštaus pluošto pagalvės. Žmonės karūnavo jį kaip arabų sultoną arba Arabijos pusiasalio karalių, tačiau jo šeima gyveno paprastą gyvenimą, netgi jiems įgijus didžiulius turtus; turtai buvo sukrauti Mečetėje. Fatima⁴ skundėsi jam apie savo nudirbtus sunkius darbus, apie slegiančius akmenis ar vandens ąsočius, kuriuos ji nešiodavo - kokias žymes jie paliko ant jos kūno... Jis nedavė jai to turto dalies; vietoje to Pranašas (*) pamokė ją keletu žodžių ir nuolankių prašymų. Jo Kompanionas Umaras⁵ atėjo į jo namus ir pažvelgė į jo kambarį, bet pamatė tik šiaudinį kilimėlį, ant kurio Pranašas sėdėjo ir kuris buvo palikęs žymes ant jo kūno. Vienintelės

---

⁴ Fatima buvo viena iš Pranašo, te Dievas jį pagiria, dukterų.

⁵ Vienas iš Pranašo artimų kompanionų, antrasis Kalifas po jo mirties.

maisto atsargos buvo pusė Sa⁶ miežių dėžėje ir vandens maišas, kabantis ant sienos - tai buvo viskas, ką Dievo Pasiuntinys turėjo tuo laiku, kada valdė arabus. Kada Umaras tai pamatė, jis nesusivaldė ir apsiverkė. Dievo Pasiuntinys tarė:

“Kodėl raudi, Umarai? Jis atsakė: „Kaip man neraudoti - Khosrau ir Cezaris mėgaujasi šiame pasaulyje, o Dievo Pasiuntinys (*) turi tik tai, ką matau!“ Jis atliepė: „Umarai, negi tai tau nepatiktų, kad tai būtų Kosrau ir Cezario dalis šiame pasaulyje, o Pomirtiniame Gyvenime šis malonumas būtų mums vieniems?“

Kada Pranašas tikrino savo karius prieš Mekos užėmimą, Abu Sufyanas stovėjo šalia al-Abaso, Pranašo (*) dėdės, ir jie žiūrėjo į musulmonų armijos vėliavas. Abu Sufyanas tuo metu nebuvo musulmonas. Jis buvo apstulbintas didžiulio musulmonų skaičiaus; jie puolė Meką kaip vandens srovė. Niekas negalėjo jų sustabdyti ir niekas nepastojo jiems kelio. Abu Sufyanas tada tarė al-Abasai: „Al-Abasai, tavo sūnėnas tapo didžiu Karaliumi!“ Al-Abasas atsiliepė sakydamas: „Tai labiau ne karaliavimas, o pranašavimas ir Islamo Žinia.“

A‘di at-Ta‘i, dosnumo pavyzdžio Ha‘timo at-Ta‘i sūnus, lankė Pranašo (*) susirinkimus dar būdamas krikščionimi. Kada jis pamatė, kaip Kompanionai aukština ir gerbia Pranašą (*), jis pasimetė - tai jis yra Pranašas ar karalius? Jis paklausė savęs: „Ar jis yra karalius, ar vienas iš Dievo Pasiuntinių?“ Kol jis tai svarstė, pas Pranašą (*) atėjo skurstanti moteris ir tarė: „Aš norėčiau tau pasakyti paslaptį.“ Jis tarė jai: „Kokiame kelyje į Mediną tu norėtum su manimi susitikti?“ Pranašas (*) iškeliavo su skurstančia moterimi ir

---

⁶ Sa: kiekio matas, lygus keturioms abiejų delnų saujoms.

pasirūpino jos poreikiais. Kada Ad'is pamatė Pranašo (*) kuklumą, jis suvokė tiesą, išmetė nešiotus kryžius ir tapo musulmonu.

Mes paminėsime kai kuriuos orientalistų teiginius apie Muhammadą (*). Mes kaip musulmonai tvirtai tikime Pranašu (*) bei jo Žinia ir iš esmės mums nereikia nemusulmonų teiginių šio fakto įrodymui. Mes minime šiuos teiginius dėl tokių dviejų priežasčių:

1. Tai pasitarnaus kaip priminimas ir perspėjimas bendravardžiams musulmonams, kurie apleido savo Pranašą ir jo mokymus, kad jie atkreiptų dėmesį ir grįžtų į savo religiją⁷.
2. Kad nemusulmonai žinotų, kas yra Pranašas, iš jų pačių žmonių teiginių, kad jie būtų atvesti į Islamą.

Aš prašau visų skaitytojų nesilaikyti kokių nors išankstinių nuomonių ieškant tiesos tiek šiame, kiek ir kituose islamiškuose reikaluose. Aš prašau Dievo atverti jų širdis ir krūtines tiesos priėmimui ir parodyti jiems teisingą kelią bei įkvėpti juos juo eiti.

Abdurahmanas b. Abdul-Karimas al-Šeha, Rijadas,
11535 P.O. Box 59565

E. paštas:

alsheha@yahoo.com

<http://www.islamland.org>

---

⁷ Žodis, išverstas kaip religija yra „Deen“, kas arabiškai bendrai reiškia gyvenimo būdą, tiek privačia, tiek ir viešąja prasme. Tai įskaitinis terminas, apimantis: garbinimo aktus, politinę veiklą ir detalių elgesio kodeksą, įskaitant higieną ir etinius dalykus.

Kas yra Pranašas Muhammadas (*) ?

Jo giminystės linija

Jis yra Abdul-Kasimas (Al-Kasimo tėvas) Muhammadas; Abdulos, sūnaus Abdul-Mutalibo, sūnus. Jo giminystės linija siekia Adnano, Ismaelio [Dievo Pranašas, Ibrahimo (Abraomo) sūnus] sūnaus, - te Dievas laimina juos visus - gentį. Jo motina yra Amina, Vabo dukterė.

Pranašas (*) sakė:

„Iš tikrųjų Dievas išsirinko Kinano gentį iš kitų genčių tarp Ismaelio vaikų; Jis išsirinko kuraišitų gentį iš kitų Kinano genčių; Jis išsirinko Banu Hašimą iš kitų kuraišitų šeimų; ir Jis išsirinko mane iš Banu Hašimo.“
(Muslimas #2276)

Taigi, Pranašas turi kilmingiausią giminystės liniją žemėje. Netgi jo priešai patvirtino šį faktą, kaip padarė Abu Sufyanas, išdidus Islamo priešas prieš tapdamas musulmonu, Romos imperatoriaus Heraklio⁸ akivaizdoje.

Abdula bin. Abasas, Pranašo sūnėnas, perdavė, kad Dievo Pasiuntinys (*) rašė Herakliui ir kvietė jį į Islamą laišku, kurį jis pasiuntė per savo kompanioną, vardu Dihja al-Kalbi. Dihja įteikė šį laišką Basros gubernatoriui, o šis tada perdavė jį Herakliui. Heraklis, kaip dėkingumo Dievui ženklą, perėjo nuo Himso iki Ilijos (t.y. Jeruzalės), kada Dievas suteikė jam pergalę prieš persų pajėgas. Kada Dievo Pasiuntinio (*) laiškas pasiekė Heraklį, jis perskaitęs tarė: **„Suraskite man bet kurį iš jo žmonių (kuraišitų genties arabų), jei jų čia yra, tam, kad**

---

⁸ Jis buvo Bizantijos imperijos imperatorius (610-641), užgrobęs iš Persijos Siriją, Palestiną ir Egiptą (613-628).

paklausti jo apie Dievo Pasiuntinį!“ Tuo metu Abu Sufyanas bin Harbas buvo Šaame (Didžiajame Sirijos Rajone⁹) su keliais kuraišitais, kurie atvyko kaip pirkliai, buvus paliauboms tarp Dievo Pasiuntinio ir pagonių kuraišitų. Abu Sufyanas sakė:

„Heraklio pasiuntinys rado mus kažkur Didžiajame Sirijos rajone, nuvedė mane ir mano kompanionus į *Iliją* ir mes buvome įleisti pas Heraklį. Mes išvydome jį sėdintį savo karališkuose rūmuose, dėvintį karūną, apsuptą vyresniųjų Bizantijos didikų. Jis tarė savo vertėjui: „Paklausk jų, kas iš jų yra artimai susijęs su žmogumi, kuris tvirtina esąs pranašu.““

Abu Sufyanas tęsė:

„Aš atsakiau: „Aš esu artimiausias jo giminaitis.“ Jis paklausė: „Kokie tarp jūsų yra giminystės ryšiai?“ Aš atsakiau: „Jis yra mano pusbrolis“ ir be manęs daugiau nebuvo nieko karavane iš *Abd Manafo* genties. Heraklis tarė: „Teprieina jis arčiau.“ Tada jis liepė, kad mano kompanionai stovėtų už manęs netoli mano pečių, ir tarė savo vertėjui: „Pasakyk jo kompanionams, kad aš ketinu paklausti šio vyro apie tą, kuris tvirtina esąs pranašu. Jei jis meluotų, jie turėtų iš karto jam paprieštarauti.““

Abu Sufyanas tęsė:

„Dėl Dievo meilės! Jei nebūtų buvę gėda, kad mano kompanionai pasmerks mane kaip melagį, aš nebūčiau sakęs tiesos apie jį, kada jis manęs klausė. Bet aš laikiau gėdinga būti vadinamu melagiu tarp savo kompanionų, todėl sakiau tiesą.“

---

⁹ Tai yra istorinis rajonas Viduriniuosiuose Rytuose, besiribojantis su Viduržemio jūra. Jis bendrai laikomas apimantis dabartines Sirijos, Libano, Palestinos ir Jordano valstybes.

„Tada jis tarė savo vertėjui: „Paklausk jo, kokiai šeimai jis priklauso.“ Aš atsakiau: „Jis priklauso vienai iš kilmingų mūsų šeimų.“ Jis tarė: „Ar kas nors iš jūsų tvirtino tą patį prieš jį?“ Aš atsakiau: „Ne.“ Jis tarė: „Ar kas nors iš jūsų kaltinote jį melu prieš jam tvirtinant tai, ką jis tvirtina?“ Aš atsakiau: „Ne.“ Jis tarė: „Ar didingieji seka juo, ar vargšai?“ Aš atsakiau: „Vargšai seka juo.“ Jis tarė: „Ar jų (kasdieną) didėja ar mažėja?“ Aš atsakiau: „Jų didėja.“ Jis tarė: „Ar kas nors iš tų, kurie priėmė jo religiją, tapo nepatenkinti ir atsisakė jo religijos?“ Aš atsakiau: „Ne.“ Jis tarė: „Ar jis laužo savo pažadus?“ Aš atsakiau: „Ne, bet mes šiuo metu esame paliaubose su juo ir bijome, kad jis gali išduoti mus.““

Abu Sufyanas tęsė:

„Be paskutinio sakinio, aš negalėčiau nieko prieš jį pasakyti.“ „Tada Heraklis paklausė: „Ar kada kariavote su juo?“ Aš atsakiau: „Taip.“ Jis tarė: „Kokios buvo jūsų mūšių pasekmės?“ Aš atsakiau: „Kartais laimėdavo jis, kartais mes.“ Jis tarė: „Ką jis liepia jums daryti?“ Aš tariu: „Jis liepia mums garbinti vieną Dievą ir negarbinti kitų kartu su Juo, ir mesti tai, ką garbindavo mūsų protėviai. Jis liepia mums melstis, duoti labdaros, laikytis pažadų ir gražinti tai, kas mums patikėta.““

”Kada aš tai pasakiau, Heraklis tarė savo vertėjui: „Pasakyk jam: aš paklausiau tavęs apie jo giminystės liniją ir tavo atsakymas buvo, kad jis kilęs iš kilmingos šeimos. Iš tikro, visi Pasiuntiniai yra kilę iš kilmingiausių šeimų savo šalyse. Tada aš paklausiau, ar dar kas nors iš jūsų tvirtino tokį dalyką, ir tavo atsakymas buvo neigiamas. Jei atsakymas būtų buvęs teigiamas, aš būčiau manęs, kad šis žmogus sekė tvirtinimu, kuris buvo teigtas prieš jį. Kada aš paklausiau, ar jis kada nors buvo kaltintas melu, tavo

atsakymas buvo neigiamas, tad aš laikau savaime suprantamu dalyku, kad žmogus, kuris niekada nemelavo žmonėms, niekada nemeluos apie Dievą. Tada aš paklausiau, ar kuris nors iš jo protėvių buvo karalius. Tavo atsakymas buvo neigiamas; jei jis būtų buvęs teigiamas, aš būčiau manęs, kad jis nori sugrąžinti savo protėvių karalystę. Kada aš paklausiau, ar turtingieji, ar vargingieji juo seka, tavo atsakymas buvo, kad juo seka vargingieji. Iš tikro, tokie yra Pasiuntinių sekėjai. Tada aš paklausiau, ar jo pasekėjų gausėja ar mažėja. Tu atsakei, kad jų gausėja. Iš tikro, tokia yra pasekmė tikro tikėjimo, kol jis yra išbaigtas [visais atžvilgiais]. Aš paklausiau tavęs, ar buvo tokių, kurie priėmę jo religiją, tapo nepatenkinti ir atsisakė jo religijos; tavo atsakymas buvo neigiamas. Iš tikro, tai yra tikro tikėjimo ženklas, nes tada jo malonumas įžengia ir visiškai suderina širdis; niekas nebus juo nepatenkintas. Aš paklausiau, ar jis buvo kada nors sulaužęs savo pažadą. Tavo atsakymas buvo neigiamas. Ir tokie yra Pasiuntiniai; jie niekada nelaužo savo pažadų. Kada aš paklausiau, ar tu kovojai su juo, o jis su tavimi, tu atsakei, kad jis kovojo ir kad kartais jis pasiekdavo pergalę, o kartais tu. Iš tikrųjų, tokie yra Pasiuntiniai; jie būna išmėginami ir galutinė pergalė visada būna jų. Tada aš paklausiau tavęs, ką jis jums įsakė. Tu atsakei, kad jis įsakė jums garbinti vieną Dievą ir negarbinti kitų šalia Jo, palikti viską, ką jūsų protėviai garbindavo, melstis, kalbėti tiesą, būti tyriems, laikytis pažadų ir grąžinti, kas yra jums patikėta. Tokios yra savybės pranašo, kuris, kaip žinau [iš ankstesnių Šventraščių], turėtų pasirodyti, bet aš nežinojau, kad jis bus iš jūsų tarpo. Jei tai, ką sakai, yra tiesa, jis labai greitai užvaldys žemę po mano pėdomis, ir jei aš žinočiau, kad tikrai jį pasieksiu, aš nedelsdamas keliaučiau su juo

susitikti; ir kai būčiau su juo, tuomet aš tikrai plaučiau jo kojas.““

Abu Sufyanas tęsė:

“Heraklis tada paprašė Dievo Pasiuntinio laiško ir jis buvo perskaitytas. Jo turinys buvo toks:

„Aš pradėdu Dievo vardu, Geraširdiškiausio, Maloningiausio. [Šis laiškas] nuo Muhammado, Dievo vergo ir Jo Pasiuntinio, Herakliui, Bizantijos Valdovui. Ramybė vedimo sekėjams. Aš kviečiu tave į Islamą [t.y. atsiduoti Dievui]. Priimki Islamą ir tu būsi saugus; priimk Islamą ir Dievas suteiks tau dvigubą atlygį. Bet jei tu atmesi šį Islamo kvietimą, tu būsi atsakingas už paprastųjų [t.y. savo tautos] suklaidinimą.“

O, Šventraščių Tautos! Prieikime bendros kalbos tarp jūsų ir mūsų, kad mes garbiname Dievą, ir nieko Jam nepriskiriame Jį garbindami; ir nė vienas mūsų nepriims kitų kaip dievų be Dievo. Tada, jei jie nusigręš, sakyk: „Liudykite, kad mes esame tie, kurie pasidavėme [Jam]. “ (3:64)

Abu Sufyanas tęsė:

„Kada Heraklis pabaigė savo kalbą, jį supantys Bizantijos didikai pradėjo šūkauti ir rėkauti, ir triukšmo buvo tiek daug, kad aš nesupratau, ką jie sako. Taigi, mums buvo liepta palikti rūmus.“

„Kada aš išėjau su savo kompaniais lauk ir mes buvome vieni, aš tariu jiems: „Iš tiesų, *Ibn Abi Kabsha'o* (t.y. Pranašo) reikalas įgijo galios. Net romėnų karalius jo bijo.““

Abu Sufyanas tęsė:

„Dėl Dievo meilės, aš tapau vis tikresnis ir tikresnis, kad jo religija bus pergalinga, kol galiausiai priėmiau Islamą.“ (Bukharis #2782)

Gimimo vieta ir vaikystė

Pranašas (*) gimė 571 m.e. metais Kuraišitų gentyje (tarp arabų laikomoje kilminga), Mekoje (Arabijos pusiasalio religinėje sostinėje).

Arabai atlikdavo piligriminę kelionę į Meką ir apeidavo Kaabą, kuri buvo pastatyta Pranašo Abraomo ir jo sūnaus, Pranašo Ismaelio, te Dievas pagiria juos abu.

Pranašas (*) buvo našlaitis. Jo tėvas mirė prieš jam gimstant, o jo motina mirė, kai jam buvo šešeri metai. Juo rūpinosi jo senelis, Abdul-Mutalibas, o kada šis mirė, globą perėmė jo dėdė Abu Talibas. Jo gentis, kaip ir kitos, garbino stabus, padarytus iš akmens, medžio ar netgi aukso. Kai kurie šių stabų buvo pastatyti aplink Kaabą. Žmonės tikėjo, kad šie stabai gali apsaugoti nuo žalos ir suteikti naudos.

Pranašas (*) buvo patikimas ir sąžiningas asmuo. Jis niekada nesielgdavo klasingai, nemeluodavo ir neapgaudinėdavo; jis buvo tarp savo žmonių žinomas kaip „*Al-Ameen*“, arba „**Patikimasis**“. Žmonės patikėdavo savo brangenybes, kuomet norėdavo keliauti. Jis taip pat buvo žinomas kaip „*As-Sadiq*“ ,arba „**Teisingasis**“, nes niekada nemeluodavo. Jis buvo gerų manierų, iškalbus ir labai mėgdavo padėti žmonėms. Jo žmonės mylėjo ir gerbė jį, o jis turėjo gražias manieras. Dievas, Aukščiausias, sako:

„Iš tikrųjų tu esi didžiai dorovingo charakterio.“

(Šv. Koranas 68:4)

Žymus škotų istorikas ir rašytojas **Tomas Karlailas** (m. 1885) savo knygoje „**Herojai, herojų kultas ir heroika istorijoje**“ rašė:

„Bet nuo pat mažų dienų jis buvo pastebėtas kaip mašlus žmogus. Jo kompanionai vadino jį *Al Amin*, Patikimuoju. Tiesos ir ištikimybės žmogus; tikras tame, ką darė, ką kalbėjo ir mąstė. Jie pažymėjo, kad jis visada kažką turėdavo omenyje. Žmogus, pakankamai nekalbus; tylus, kada nebūdavo kas pasakyti; bet kalbėdamas būdavo taktiškas, išmintingas, nuoširdus; visada išaiškinantis. Tai vienintelis vertas kalbėjimo būdas! Pažvelgę į jo gyvenimą, matome, kad jis taip pat buvo laikomas solidžiu, brolišku, neapsimetinėjančiu žmogumi. Rimto, nuoširdaus charakterio; tačiau draugiškas, širdingas, užjaučiantis, netgi linksmas - gero juoko žmogus: yra žmonių, kurių juokas yra netikras kaip ir visa kita apie juos; kurie nemoka juoktis. Spontaniškas, aistringas, tačiau teisingas žmogus! Kupinas nežabotų gabumų, ugnies ir šviesos; laukinio, visai bekultūrinio vertingumo, - toks gyveno Dykumos gilumoje.“

Pranašas (*) mėgdavo atsiskirti Hiros oloje prieš paskiriamas pranašu. Jis tuo metu praleisdavo ten daugybę naktų.

Jis (*) niekada nedalyvavo jokiose apgavystėse; jis niekada negėrė svaigiųjų gėrimų, nei kada nusilenkė statulai ar stabui, neprisiekinėjo jais ir neaukojo jiems aukų. Jis ganė avių bandą, priklausančią jo žmonėms. Pranašas (*) sakė:

„Kiekvienas Dievo paskirtas pranašas buvo savo bandos piemu.“ Jo kompanionai paklausė jo: **„Netgi tu, Dievo Pasiuntiny?“** Jis atsakė: **„Taip, aš pasirūpinsiu avių banda dėl Mekos žmonių.“** (Bukhari 2143)

Sulaukęs keturiasdešimties metų Pranašas (*) gavo dievišką atskleidimą, būdamas Hiros oloje. Tikinčiųjų motina, Aiša¹⁰, sakė:

---

¹⁰ Pranašo (*) žmona.

„Pirmas dalykas, kurį Dievo Pasiuntinys (*) gavo būdamas Hiros oloje Mekoje, buvo gerosios vizijos [sapnai]. Kiekvieną kartą, kada jis susapnuodavo, tai tapdavo tikra ir aišku kaip aušros spindulys. Vėliau Dievo Pasiuntinys pradėjo labai mėgti medituoti vienas. Šiam tikslui jis praleido daugybę dienų ir naktų oloje prieš sugrįždamas pas savo šeimą. Jis pasiimdavo maisto savo kelionei. Kada jis sugrįždavo pas savo žmoną Khadidžą¹¹, jis gaudavo šviežio maisto ir grįždavo atgal į tą pačią olą meditacijai.“

Tiesa jį aplankė, kada jis buvo Hiros oloje. Angelas Gabrielius atvyko pas Muhammadą (*) ir liepė jam skaityti. Muhammadas (*) atsakė: „**Aš nemoku skaityti!**“ Gabrielius apkabino Muhammadą (*), kol jis nebegalėjo kvėpuoti, o tada paleido jį sakydamas: „**O, Muhammadai! Skaityk!**“ Muhammadas (*) ir vėl atsakė: „**Aš nemoku skaityti!**“ Gabrielius antrą kartą apkabino Muhammadą (*). Tuomet jis liepė jam skaityti trečią kartą. Kuomet šis neskaitė, jis stipriai jį apkabino, kol jis nebegalėjo kvėpuoti, o tada paleido jį sakydamas: „**O, Muhammadai!**“

„Skaityk (Deklamuok) su Vardu Tavo Viešpaties, Kuris sukūrė (viską, kas egzistuoja). Jis sukūrė žmogų iš (paprasciausiai) sukrešėjusio kraujo gumulėlio: Skaityk! Ir tavo Viešpats yra Dosniausias.“

(Šv. Koranas 96:1-3)

Dievo Pranašas (*) sugrįžo namo drebedamas. Jis įžengė į savo namus ir tarė Khadidžai: „**Apklok mane, apklok mane!**“ Khadidža apklojo Muhammadą (*), kol jis pasijuto geriau. Tada jis papasakojo jai, kas jam nutiko Hiros oloje. Jis tarė: „**Aš buvau susirūpinęs savimi ir savo gerove.**“ Khadidža užtikrino Muhammadą (*) sakydama:

---

¹¹ Khadidža buvo pirmoji Pranašo (*) žmona.

„Dėl Dievo meilės! Tu neturi nerimauti! Dievas, Aukščiausiasis, niekada tavęs nepažemins! Tu esi geras savo giminėms ir pažįstamiems. Tu padedi nepasiturintiems ir vargstantiems. Tu esi dosnus ir vaišingas savo svečiams. Tu padedi žmonėms, kuriems ko nors reikia.“

Khadidža nuvedė savo vyrą Muhammadą (*) pas savo pusbrolių, vardu Varakas bin Nofalas bin Asadas bin Abdul Uza. Šis žmogus tapo krikščionimi priešislaminiais laikais, žinomas kaip Nežinojimo Era. Jis buvo raštininkas, kuris rašė hebrajų Šventraštį. Jis buvo senas vyras, kuris paskutiniuoju savo gyvenimo dalyje apako. Khadidža tarė savo pusbroliui:

„O, pusbroli, paklausyk, ką tavo sūnėnas [t.y. Muhammadas] tau papasakos!“ Varakas tarė: **„Ką tu matei, mielas sūnėne?“**

Dievo Pasiuntinys (*) papasakojo jam, ką jis matęs Hiros oloje. Išgirdęs jo pasakojimą, Varakas tarė:

„Dėl Dievo! Tai Angelas Gabrielius, kuris atvyko pas Pranašą Mozę, te Dievas pagiria jį. Aš norėčiau būti gyvas, kad tavo žmonės išvarys tave iš Mekos!“ Dievo Pasiuntinys (*) nustebė: **„Ar jie ketina išvaryti mane iš Mekos?“** Varakas patvirtino tai sakydamas: **„Niekada žmogus nenešė Žinios, panašios į tai, kas tau buvo patikėta, išskyrus tiek, kad jo žmonės kariavo su juo - jei aš tai galėsiu liudyti, aš palaikysiu tave.“**

Varakas po šio įvykio gyveno trumpai ir numirė. Apreiškimas taip pat kuriam laikui buvo sustojęs. (Bukhari #3)

Korano skyrius, cituotas aukščiau esančiam chadise¹², žymi pradžia, kada jis buvo paskirtas Pranašu. Dievas, Aukščiausiasis, tada atskleidė jam:

***„O, tu (Muhammadai (*)), susisukęs (į drabužius);
kelkis ir išpėk! Ir savo Viešpatį (Allahą) garbink! Ir
savo drabužius valyk!“***

(Šv. Koranas 74:1-4)

Šis skyrius žymi pradžia, kad jis buvo paskirtas Pasiuntiniu.

Su šio Korano skyriaus atskleidimu, Pranašas (*) pradėjo atvirai kviesti savo tautą į Islamą. Jis pradėjo nuo savo paties žmonių. Kai kurie jų nepalenkiamai atsisakė jo klausytis, nes jų atžvilgiu, jis kvietė į reikalą, kurio jie niekada anksčiau nebuvo liudiję.

Islamo religija yra pilnutinis gyvenimo būdas, kuris apima religinius, politinius, ekonominius ir socialinius reikalus. Be to, Islamo religija ne tik kvietė garbinti Dievą vieną ir apleisti visus stabus ir garbintus daiktus; ji taip pat draudė jiems dalykus, kuriuos jie laikė teikiančiais malonumą, tokius kaip palūkanų ėmimą, svaigalų vartojimą, nesantuokinius lytinius santykius bei lošimą. Ji taip pat kvietė žmones būti teisingais ir sąžiningais vieni kitiems bei žinoti, kad nėra tarp jų jokio skirtumo, išskyrus pagal dievobaimingumą. Kaip galėjo kuraišitai [kilmingiausia gentis tarp arabų] pakęsti elgimąsi su jais kaip su vergais! Jie ne tik nepalenkiamai atsisakė priimti islamą, bet ir skriaudė bei kaltino jį sakydami, kad jis yra pamišęs, burtininkas ir melagis. Jie kaltino jį dalykais, kurių jie nebūtų drįsę turėti prieš Islamo

---

¹² Pasakojimas apie Pranašo pasakymą, darbą, tylų pritarimą ar charakteristiką.

pasirodymą. Jie sukurstė neišmanančias mases prieš jį, skriaudė jį ir kankino jo kompanionus. Abdula b. Masudas, artimas Pranašo kompanionas, sakė:

„Kol Pranašas (*) stovėjo ir meldėsi netoli Kaabos, grupė kuraišitų sėdėjo savo sėdėjimo vietose. Vienas iš jų tarė: „Ar matėte šį vyrą? Ar kas nors atneštų purviną, kruviną žarną, tokio ir tokio kupranugario, palaukti kol jis sukniubs, o tada padėti jį tarp jo pečių?“ Niekšingiausias iš jų pasisiūlė tai padaryti, ir kada Pranašas (*) sukniubo, jis padėjo jį tarp jo pečių, tad Pranašas (*) pasiliko klūpėti. Jie taip juokėsi, kad vos nekrito vienas ant kito. kažkas nuėjo pas Fatimą, kuri buvo jauna mergaitė, ir papasakojo jai, kas nutiko. Tada ji nususuko ir prakeikė tuos sėdėjusius kuraišitus.“ (Bukhari #498)

Munibas al-Azdi, Pranašo (*) kompanionas, sakė:

„Aš mačiau Dievo Pasiuntinį Nežinojimo Eroje sakantį žmonėms: „Sakykite, kad nėra jokio dievo, verto garbinti, išskyrus Allahą, jei norite, kad jums pasisektų.“ Buvo tokių, kurie spjovė į jo veidą, tokių, kurie metė žemių į jo veidą, ir tokių, kurie prisiekė jam iki vidurdienio. Kada [kartą] kažkokia jauna mergaitė atėjo su didžiule vandens talpa, jis nusiprausė savo veidą ir rankas ir tarė: „O, dukterie, nebijok, kad tavo tėvas bus pažemintas ar nuskurs.““ (Mudžamas al-Kabiras #805)

Abdula b. Amr Al-Aasas, Pranašo (*) kompanionas buvo paklaustas apie blogį, kurį pagoniai buvo Pranašui (*) padarę. Jis į tai atsakė:

„[Kartą pagonis] prisiartino prie Pranašo (*), kol jis meldėsi netoli Kaabos ir apsuko jo drabužį apie jo

kaklą. Abu Bakras¹³ staigiai pribėgo, sugriebė jo petį ir nustūmė jį šalin sakydamas: „Ar žudai žmogų, nes jis išpažįsta Allahą kaip savo Viešpatį ir paaiškina ženklus, pasiekusius jus iš jūsų Viešpaties?““ (Bukhari 3643)

Šie įvykiai nesustabdė Pranašo (*) nuo kvietimo į Islamą. Jis skelbė šią žinią daugybei genčių, kurios atvyko į Meką dėl Hadž¹⁴. Keletas tikinčiųjų iš Jasribo (mažas miestas į šiaurę nuo Mekos), šiandien žinomo kaip Medina, išpareigojo palaikyti jį ir padėti jam, jei jis pasirinktų migruoti į Mediną. Medinos žmonės sveikino juos ir priėmė juos ypatingiausia maniera. Medina tapo naujos Islamo valstybės sostine ir vieta, iš kurios kvietimas į Islamą buvo paskleistas toli ir plačiai.

Pranašas (*) ten įsikūrė ir mokė žmones, kaip deklamuoti Koraną ir religinių nutarimų. Medinos gyventojai buvo labai sujaudinti ir paveikti Pranašo manierų. Jie mylėjo jį labiau negu save; jie skubėdavo patarnauti jam ir išleisdavo Islamo kelyje viską, ką turėdavo. Visuomenė buvo stipri, o jos žmonės turtingi Tikėjimu, ir jie buvo nepaprastai laimingi. Žmonės mylėjo vieni kitus. Tarp jų buvo matoma tikra brolystė. Visi žmonės buvo lygūs; turtingi, kilmingi ir vargingi, juodieji ir baltieji, arabai ir ne arabai - jie visi Dievo religijoje buvo laikomi lygiais, nebuvo jokio skirtumo tarp jų, išskyrus pamaldumą. Po to, kad kuraišitai sužinojo, kad Pranašo kvietimas pasklido, jie kovojo pirmame Islamo mūšyje - Badro mūšyje. Šis mūšis vyko tarp dviejų nelygių grupių pasiruošimo ir ginklų atžvilgiu. Musulmonų buvo 314; tuo tarpu pagonių buvo 1000. Dievas suteikė pergalę Pranašui (*) ir kompanionams. Po šio mūšio tarp musulmonų ir

---

¹³ Artimiausias Pranašo (*) kompanionas ir pirmasis Islamo Kalifas po jo mirties.

¹⁴ Piligriminė kelionė į Meką.

pagonių vyko ir daugiau mūšių. Po aštuonerių metų Pranašas (*) galėjo surinkti 1000 vyrų armiją. Jie nužygiavo į Meką ir užėmė ją. Taip Muhammadas (*) nugalėjo žmones, kurie skriaudė ir kankino jį ir jo kompanionus su visu įsivaizduojamu žiaurumu. Gelbėdami savo gyvybes, jie buvo priversti palikti savo turtą ir nuosavybę. Šios įtikinamos pergalės metai yra vadinami „Nugalėjimo metais“. Allahas, Aukščiausiasis, sako:

„Kada atėjo Allaho pergalė ir nugalėjimas, ir tu matai žmones, masėmis priimančius Allaho religiją, tad šlovink savo Viešpatį ir prašyk Jo atleidimo. Iš tikrųjų, Jis yra Tas, Kuris priima atgaila ir Kuris atleidžia.“

(Šv. Koranas 110:1-3)

Po užėmimo Pranašas (*) surinko Mekos žmones ir tarė jiems:

„Ką jūs manote, ką aš jums padarysiu?“ Jie atsakė: „Tu padarysi tik ką nors palankaus; tu esi malonus ir dosnus brolis ir malonus bei dosnus sūnėnas!“ Pranašas (*) tarė: „Eikite - jūs esate laisvi.““ (Baihakis #18055)

Šis neįtikėtinas atleidimo poelgis daugelį paskatino priimti Islamą. Tada Pranašas (*) sugrįžo į Mediną. Po kurio laiko Pranašas (*) ketino atlikti Hadžą, todėl jis pasuko į Meką su 114000 kompanionų ir atliko Hadžą. Šis Hadžas yra žinoma kaip „Hudžatul-Wadea“ arba „Atsisveikinimo piligriminė kelionė“, kadangi Pranašas (*) niekada neatliko kito Hadžo ir mirė netrukus po jo atlikimo.

Devintą Dhul-Hidžah dieną ant Arafato kalno Pranašas (*) pasakė savo atsisveikinimo pamokslą. Pašlovinęs Allahą, jis tarė:

„O, Žmonės! Suteikite man dėmesingą ausį, nes aš nežinau, ar po šių metų aš busiu vėl tarp jūsų. Todėl

klausykite, ką aš jums sakau labai atidžiai ir perduokite šiuos žodžius tiems, kurie negalėjo šiandien čia būti.

O, Žmonės! Taip, kaip jūs gerbiate šį mėnesį, šią dieną, šį miestą kaip šventą, taip gerbkite kiekvieno musulmono gyvybę ir nuosavybę. Gražinkite tai, kas patikėta teisėtiems šeiminkams. Nieko neskriauskite, kad niekas nenuskriaustų jūsų. Atminkite, jūs iš tikrųjų susitikssite su savo Viešpačiu ir Jis iš tikrųjų atsiskaitys už jūsų darbus. Allahas uždraudė jums lupikauti; todėl visų skolinimų už palūkanas nuo šiol turi būti atsisakyta. Tačiau jūsų kapitalas yra jūsų rankose. Jūs nei patirsite nuostolių, nei patirsite neteisingumą. Saugokitės Šėtono dėl savo religijos saugumo. Jis prarado paskutinę viltį, kad jis kada nors galės paklaidinti jus dideliuose dalykuose, todėl saugokitės sekti juo mažuose dalykuose.

O, Žmonės! Tai tiesa, kad jūs turite tam tikrų teisių savo moterų atžvilgiu, bet jos taip pat turi teisių jūsų atžvilgiu. Atsiminkite, kad jūs ėmėte jas į žmonas tik Allahui pasitikint ir su Jo leidimu. Jei jos paiso jūsų teisių, tada joms priklauso teisė būti geranoriškai maitinamoms ir aprenčiamoms. Gerai elkitės su savo moterimis ir būkite malonūs joms, nes jos yra jūsų partnerės ir įpareigos padėjėjos. Ir tai yra jūsų teisė, kad jos artimai nedraugautų su tais, kuriems tu nepritari, kaip ir kad niekada jos nebūtų nedoros.

O, Žmonės! Klausykitės manęs rimtai; garbinkite Allahą, atlikite savo penkias kasdienes maldas, pasninkaukite Ramadano mėnesį, duokite išmaldos ir atlikite piligriminę kelionę (t.y. Hadž), jei jūs išgalite ją. Visi žmonės yra kilę iš Adomo, o Adomas yra iš molio. Nėra jokios viršenybės arabui prieš ne arabą, nei ne arabui prieš arabą; arba baltajam prieš juodąjį, nei juodajam prieš baltąjį;

išskyrus pagal pamaldumą. Žinokite, kad kiekvienas musulmonas yra brolis kiekvienam kitam musulmonui, ir kad musulmonai yra viena bendruomenė. Niekas nebus teisėta musulmonui, kas priklauso kitam, nebent tai buvo atiduota laisva valia ir noriai. Todėl nesielkite neteisingai tarp savęs.

Atminkite, vieną dieną jūs pasirodysite prieš Allahą ir atsakysite už savo darbus. Todėl saugokitės! Nenuklyskite iš teisingumo kelio, man išėjus. O, Žmonės! Joks pranašas ar pasiuntinys neateis po manęs ir joks naujas tikėjimas negims. Todėl gerai mąstykite, o, Žmonės! Ir supraskite žodžius, kuriuos jums perdaviau. Aš palieku po savęs du dalykus; jei seksite jais, niekada nepaklysite: Allaho Knygą (t.y. Koraną) ir savo Sunną. Visi tie, kas klausėtės manęs, perduos mano žodžius kitiems, o šie - dar kitiems; ir te paskutinieji supranta mano žodžius geriau nei tie, kurie tiesiogiai manęs klausėsi. Būk mano liudininku, Allahai, kad aš perdaviau Tavo Žinią Tavo Žmonėms.“

Pranašas (*) mirė Medinoje 12-tą Rabi al-Awal dieną 11-tais Hidžros metais ir buvo ten palaidotas. Musulmonai patyrė šoką, kada sužinojo apie jo mirtį; kai kurie kompanionai nepatikėjo tuo. Umaras sakė: „Kiekvienam, kas sako, kad Muhammadas yra miręs, aš nukirsiu galvą!“ Abu Bakras tada kreipėsi į musulmonus ir perskaitė Dievo žodžius:

„Muhammadas yra tik Pasiuntinys. Kiti pasiuntiniai mirė prieš jį. Taigi, jei jis turėjo mirtį ar būti nužudytas, argi nusisuksite nuo tikėjimo? Ir tas, kuris nusisuks, niekada nepadarys jokios žalos Dievui; bet Dievas atlygins dėkingiesiems.“ (Šv. Koranas 3:144)

Kada Umaras išgirdo šią eilutę, jis liovėsi sakyti, ką sakęs, kadangi jis labai entuziastingai taikydavo Dievo taisykles. Pranašas (*) mirė būdamas 63 metų.

Pranašas (*) gyveno Mekoje 40 metų prieš paskiriamas Pranašu. Po paskyrimo Pranašu jis ten pragyveno kitus trylika metų, per kuriuos jis kvietė žmones į tyrą monoteistinį Islamo tikėjimą. Tada jis migravo į Mediną ir pasiliko ten dešimčiai metų. Jis ten tęsė atskleidimą, kol Koranas ir Islamo religija tapo užbaigta.

Žymus dramaturgas ir kritikas, Džordžas Bernardas Šo (m. 1950), sakė:

„Aš visada gerbiau Muhammado religiją dėl jos nuostabaus gyvybingumo. Tai vienintelė religija, kuri atrodo turinti tą sugebėjimą asimiliuotis su besikeičiančiomis egzistencijos fazėmis, kas daro ją patrauklia kiekviename amžiuje - aš spėjau apie Muhammado tikėjimą, kad jis bus priimtinas rytoj kaip jis yra priimtinas šiandieninei Europai. Viduramžių dvasininkai, tiek dėl nežinojimo, tiek ir dėl fanatiškumo, nupiešė Muhammadanizmą tamsiausiomis spalvomis. Iš tikro, jie buvo ištreniruoti nekęsti tiek Muhammado, tiek ir jo religijos. Jiems Muhammadas buvo Antikristas. Aš tyrinėjau jį - nuostabus žmogus ir, mano nuomone, toli nuo Antikristo, jis privalo būti vadinamas žmonijos Išgelbėtoju.¹⁵“

---

¹⁵ Afzarulas Rahmanas „Siros enciklopedija“.

Pranašo (*) apibūdinimas

Pranašas šiek tiek aukštesnis nei vidutinio ūgio. Nepaprasta, susirinkimuose jis atrodydavo aukštesnis nei tie, kurie iš tikrųjų buvo aukštesni už jį, - kol žmonės išsisklaidydavo. Apibūdinant bendrai, jis buvo baltaodis su rausvu atspalviu; blyškus, tačiau ne pernelyg. Jo plaukai buvo blizgančiai juodi ir banguoti, bet baigdavosi mažu susigarbanojimu ir buvo laikomo tarp jo ausų spenelių ir pečių. Kartais jis perskirdavo plaukus per vidurį. Kitais kartais jis nešiodavo juos supintus. Pranašas (*) turėjo stipraus vyro kūno sudėjimą. Jis turėjo plačius pečius, tarp kurių buvo Pranašavimo Žymė. Jo galūnės buvo ilgos ir raumeningos, stambūs šnariai ir didelė apimtis. Jo lieknas pilvas niekada neišsikišdavo iš jo krūtinės profilio. Jo veidas buvo švytintis, „**tarsi saulė sekdamo savo keliu ir šviesdamo iš jo veido**“, kaip sakė vienas Kompanionų. Jo kaklas buvo sidabriškai baltas; jo kakta iškili; jo vyzdžiai dideli ir juodi; jo blakstienos ilgos ir storos; jo nosis užsiritusi su siauromis šnervėmis.

Savo mirties metu Pranašas turėjo lygiai 17 baltų plaukų, pasidalinusių po smilkinius ir jo tankios barzdos priekį. Jis taip pat turėjo plaukuotus dilbius ir blauzdas, plaukų linija taip pat ėjo nuo jo krūtinės iki bambos.

Pranašas (*) vaikščiodavo smarkiai su į priekį palinkusia eiseną, judėdamas su valios jėga ir aiškiai keldamas kiekvieną pėdą nuo žemės. Jo eiseną buvo tokia, kad geros formos vyrai pavargdavo stengdamiesi neatsilikti. Kada jis grėždavosi, grėždavosi visu kūnu, sutelkdamas visą dėmesį į besikreipiantį ir parodydamas visišką susidomėjimą tuo, kas buvo sakoma. Norėdamas ką nors parodyti, jis naudodavo ištiestą ranką, kad neižeistų. Taip pat ir kritikuodamas asmens

elgesi, jis verčiau neminėdavo individualių vardų, o paprasčiausiai sakydavo: „**Kodėl žmonės elgiasi taip ir taip?**“ Jis juokdavosi tik tiek, kad tarpas tarp jo priekinių dantų taptų matomas. Jis pykdavo tik tiek, kad jo veidas parausdavo ir vena tarp jo gražių, lanko formos antakių išsipūsdavo. Kartą jis tarė:

„Aš esu Adomo palikuonių mokytojas ir aš to nesakau iš išdidumo.“ (Tirmidhis)

Tas išdidumo nebuvimas buvo akivaizdus netgi vaikams, kurie žaismingai sekdamo Pranašą (*) Medinos gatvėmis vis nusitverdami jo piršto. Iš tikrųjų jis yra pasakęs:

„Tas, kuris nerodo malonės mūsų jaunuoliams ar negerbia mūsų senųjų, nėra vienas mūsų.“ (Abu Davudas)

„(Allahas atsiuntė jums) Pasiuntinį, kuris deklamuoja jums aiškius Allaho Ženklus, kad Jis galėtų išvesti iš tamsos į (Islamiško Monoteizmo) šviesą tuos, kurie tiki ir dorai elgiasi.“

(Šv. Koranas 65:11)

Ali, Pranašo pusbrolis ir žentas, tarė Muhammadui:

„Jis buvo Paskutinis iš Pranašų, labiausiai padrašinantis, teisingiausias, geriausio temperamento tarp jų ir visuomeniškiausias. Kiekvienas, kas netikėtai pamatydavo jį, pagarbiai į jį žiūrėdavo, ir kiekvienas, kas jį lydėdavo ir pažindavo, jį pamildavo. Tie, kurie apie jį kalbėdavo, sakydavo: „Aš nemačiau nė vieno prieš jį ar po jo, kas galėtų būti su juo palyginamas.““

Pranašo (*) mylimoji žmona, Aiša, sakė apie savo pasiaukojančiam vyrui:

„Jis visada prisijungdavo prie namų ruošos ir kartais lopydavosi drabužius, taisydavosi batus ir šluodavo grindis. Jis melždavo, pririšdavo ir maitindavo savo gyvulius.“ (Bukharis)

**Ji taip pat apibūdindavo jo charakteri kaip:
„(Iliustruotas) Koranas“.**

***„Iš tikrųjų Allaho Pasiuntinyje jūs turite puikų pavyzdį
sekti kiekvienam, kuris deda viltis į Allahą ir
Paskutiniąją Dieną bei dažnai Allahą atsimena.“***

(Šv. Koranas 33:21)

Kai kurios Pranašo manieros ir savybės:

1. **Aukštas intelektas.** Pasiuntinys (*) buvo puikaus, išbaigto ir aukšto intelekto. Joks žmogus niekada neturėjo tokio išbaigto ir tobulo intelekto kaip jis. Kadis Ijadas¹⁶, te Dievas suteikia jam malonės, sakė:

„Tai tampa aišku, kada tyrinėtojas perskaito Pranašo biografiją ir supranta jo reikalų padėtį, jo prasmingus ir visa apimančius išsireiškimus ir perdavimus, jo geras manieras, etiką ir moralę, jo Toros, Evangelijos ir kitų Dieviškų Šventraščių žinias, jo žinias apie išminčių teiginius, žinias apie išnykusias tautas ir sugebėjimą sugalvoti pavyzdžius ir įgyvendinti politiką bei korektiškas emocines manieras. Jis buvo pavyzdys ir paradigma, su kuriuo žmonės galėjo susieti visų šakų žinias - garbinimo aktus, mediciną, paveldėjimo, giminystės linijas įstatymus bei kitus dalykus. Jis visa tai žinojo ir mokė neskaitydamas ir netyrinėdamas ankstesnių Šventraščių, nei jis sėdėjo su jų žinovais. Pranašas neturėjo jokio formalaus išsilavinimo ir neturėjo tokių žinių prieš paskiriamas Pranašu, nei jis mokėjo skaityti ar rašyti. Pranašas (*) išmintingas iš visos savo psichinės galios. Dievas, Aukščiausiasis, supažindino jį su kai kuo, kas buvo vykę (praeityje), ir kai kuo, kas įvyks ateityje. Tai yra ženklas, kad Viešpatavimas priklauso Dievui ir kad Jis gali bet ką.¹⁷“

2. **Veikimas Dievo Labui:** Pranašas (*) visada darydavo darbus, kuriais jis siekdavo patenkinti Dievą. Jis buvo skriaudžiamas ir koneveikiamas, kada jis kvietė ir šaukė

---

¹⁶ Didis Islamo žinovas, parašęs daugybę darbų, jų tarpe ir Pranašo (*) Biografiją.

¹⁷ Qadhi Eiyadh „Al - Shifa bita'reefi Hoquooqil - Mostafa“

žmones į Islamą; tačiau jis buvo kantrus, ištvėrė visą tai ir tikėjosi Dievo atlygio. Abdula b. Masudas sakė:

„Pranašas (*) buvo panašus į pranašą, kuris buvo skriaudžiamas savo žmoniu. Jis nusišluostė kraują nuo savo veido ir tarė: „O, Dieve! Atleisk mano žmonėms, nes jie nežino!““ (Bukharis #3290)

Džundubas b. Sufyanas sakė, kad Pasiuntinio pirštas kraujavo vieno iš mūšių metu ir jis tarė:

„Tu esi tik pirštas, kuris kraujavo; kuris kenčia Dievo kelyje.“ (Bukharis #2648)

3. **Nuoširdumas:** Pranašas (*) buvo nuoširdus ir sąžiningas visuose reikaluose, kaip Dievas buvo jam įsakęs. Allahas, Aukščiausiasis, sako:

„Sakyk: „Iš tikrųjų, mano malda, mano aukos ritualai, mano gyvenimas ir mano mirtis yra dėl Dievo, pasaulių Viešpaties. Jokio partnerio Jis neturi. Ir tai man yra įsakyta ir aš esu pirmas iš musulmonų.““

(Šv. Koranas 6:162-163)

4. **Gera moralė, etika ir draugystė:** Pranašas (*) buvo gyvas pavyzdys sekti visiems žmonėms. Jo žmona Aiša buvo paklausta apie jo manieras ir ji sakė:

„Jo manieras buvo Koranas.“

Šiuo teiginiu Aiša norėjo pasakyti, kad Pranašas (*) tvirtai laikėsi jo įstatymų ir įsakų ir susilaikė nuo visų jo draudimų bei darė joje minimus dorus darbus. Pranašas (*) sakė:

„Dievas atsiuntė mane ištobulinti geras manieras ir daryti gerus darbus.“ (Bukharis ir Ahmedas)

Allahas, Aukščiausiasis, apibūdino Pranašą (*) sakydamas:

„Ir iš tikrųjų tu esi puikaus doro charakterio“

(Šv. Koranas 68:4)

Anasas b. Malikas tarnavo Pranašui (*) dešimt metų; jis buvo su juo diena po dienos ir kada Pranašas (*) keliaudavo, ir kada jis būdavo Medinoje. Jis žinojo Pranašo (*) manieras. Jis sakė:

„Pranašas (*) ant nieko nepiktžodžiavo, nei buvo šiurkštus, nei ką nors keikė. Jei jis trokšdavo ką nors papeikti, jis sakydavo: „Kas jam pasidarė, tebūna dulkės sviedžiamos jam į veidą!““ (Bukharis #5684)

5. **Mandagumas ir geros manieros:** Pranašas (*) rodė geras manieras ir buvo mandagus su visais, netgi su vaikais. Kartą Pranašui esant susirinkime, jam buvo paduotas gėrimas ir jis jo išgėrė. Jo dešinėje buvo jaunas berniukas, o jo kairėje buvo pagyvenusių žmonių. Jausdamasis įpareigotas gerbti vyresnius ir nenorėdamas įžeisti vaiko jausmų, jis paklausė jaunojo berniuko:

„Ar neprieštarautum, jei aš duočiau gėrimą jiems?“ Jaunasis berniukas atsakė: **„O, Dievo Pranaše! Dėl Dievo meilės! Aš neteikčiau pirmenybės niekam gerti iš ten, iš kur tu gėrei. Tai yra mano teisinga dalis.“**¹⁸ Dievo Pasiuntinys (*) padavė berniukui gėrimą.“ (Bukharis #2319)

6. **Meilė pasitaisymui ir sutaikymui:** Kada tik iškildavo situacija, kurioje reikėjo sutaikymo, Pranašas (*) skubėdavo ją išspręsti. Kartą išgirdęs, kad *Qubaa*¹⁹ žmonės ginčijosi vieni su kitais, Pranašas (*) tarė:

„Eikime išspręsti situaciją ir sutaikyti juos.“ (Bukharis #2547)

7. **Gėrio įsakymas ir blogio draudimas:** Jei Pranašas (*) pamatydavo veiksmą, kuris prieštaraudavo religijos principams, jis tinkama maniera pareiškėdavo papeikimą. Abdula b. Abasas sakė:

---

¹⁸ Pagal Islamo etiką. Visada reikia pradėti nuo dešinės.

¹⁹ Anksčiau buvęs miestas Medinos priemiesčiuose.

Dievo Pasiuntinys (*) pamatė vyrą, dėvintį auksinį žiedą²⁰, taigi jis siekė jo [ir] numovė jį... Tada jis tarė:

„Ar kas nors iš jūsų siektų degančios medžio anglies ir užsidėtų ją ?!“

Vyrui vėliau, kada Pranašas (*) nuėjo, buvo pasakyta: „Pasiimk savo žiedą! Gerai jį panaudok [parduodamas].“ Vyras tarė: „Ne, dėl Dievo meilės! Aš niekada jo neimsiu po to, kai Dievo Pasiuntinys (*) išmetė jį lauk.“ (Muslimas #2090)

Abu Saidas al-Kudris sakė: „Aš girdėjau Allaho Pasiuntinį sakant: **„Kuris jūsų tik pamatytų blogą veiksma, leiskite jam pakeisti tai jo paties rankomis; jei jis negali taip padaryti, tada jo paties liežuvio; ir jei jis negali taip padaryti, tada jo širdimi...“**“ (Muslimas)

8. **Apsivalymo meilė:** Kompanionas praėjo pro Pranašą (*), kol šis nebuvo apsivalęs. Jis pasveikino jį Dievo vardu, bet Pranašas (*) neatsakė į sveikinimą, kol jis neapsiplovė, ir atsiprašė sakydamas:

„Aš nenorėčiau minėti Dievo vardo nebūdamas tyras.“
(Ibn Kuzaimas #206)

9. **Kalbos saugojimas ir priežiūra:** Dievo Pasiuntinys (*) būdavo užsiėmęs Dievo atsiminimu; jis nekalbėdavo tuščiai. Jis ilgindavo savo maldas ir trumpindavo kalbas ir nedvejo davo padėti ir pasirūpinti vargšų ar našlių poreikiais. (Ibn Hibanas #6423)

10. **Pralenkimas garbinimo veiksmuose:** Aiša sakė, kad Dievo Pranašas (*) meldavosi per naktį, kol jo pėdos sutindavo. Ji sakė: „Kodėl tu taip darai, Dievo Pasiuntiny, kuomet Dievas atleido tavo praeities ir ateities nuodėmes?“ Pranašas (*) atsakė:

---

²⁰ Islame vyrams yra uždrausta nešioti auksą.

„Negi neturėčiau būti dėkingas (Dievo) vergas?“

(Bukharis #4557)

11. **Susivaldymas:** Kartą keletas kompanionų atėjo pas Pranašą (*), skųsdamiesi dėl genties, vadinamos Daws, kurie atsisakė priimti Islamą, prašydami prakeikti juos. Pranašas (*) pakėlė savo rankas maldai ir vietoje to tarė:

„O, Allahai, vesk Daws gentį ir atvesk juos į Islamą!“

12. **Gera išvaizda:** Kompanionai žinojo Pranašą esant vieną gražiausių žmonių. Vienas kompanionas sakė:

„Pranašas (*) buvo vidutinio ūgio asmuo. Jo pečiai buvo platūs. Jo plaukai siekė jo ausų spenelius. Kartą aš pamačiau jį pasipuošusį raudonu apdaru; aš niekada nemačiau nieko gražiau už jį.“ (Bukharis #2358)

13. **Asketizmas pasaulietiniuose reikaluose:** Yra daugybė pavyzdžių Pranašo gyvenime, kurie įrodo, kad jis neturėjo jokio susidomėjimo šio gyvenimo malonumais. Abdula b. Masudas sakė:

„Dievo Pasiuntinys (*) nuėjo miegoti ant kilimėlio. Jis atsistojo ir jam paliko žymės dėl kilimėlio, ant kurio jis miegojo. Mes tarėme: „O, Dievo Pasiuntiny, ar mes neturėtume paruošti tau (tinkamesnio) patalo?“ Jis tarė: „Ką aš turiu daryti šiame pasaulyje? Aš esu tik pakeleivis į kalną, kuris sustojo medžio šešėlyje pailsėti, o tada paliks jį ir tęs kelionę.““ (Tirmidhis #2377)

Amr‘ al-Haritas sakė, kad Dievo Pasiuntinys (*) po savo mirties nepaliko jokio aukso ar sidabro, nei moterų ar vyrų vergų. Jis paliko tik savo baltą mulą, savo ginklus ir žemės gabalėlį, kurį jis paskelbė kaip Labdarą. (Bukharis #2588)

14. **Altruizmas:** Salas b. Sadas sakė: „Pranašas (*) labiau rūpinosi tais, kurie jį supo, negu savimi.“

„Moteris davė Dievo Pasiuntiniui (*) *Burdah* (mantiją). Pranašas (*) paklausė savo Kompanionų: „Ar žinote, kas yra *Burdah*?“ Jie atsakė: „Taip, Dievo Pranaše (*)! Tai audeklo gabalas (panašus į šaliką)“ Moteris tarė: „O, Dievo Pranaše! Aš nuaudžiau šį šaliką savo rankomis tau dėvėti.“ Dievo Pasiuntinys (*) paėmė jį, kol jam žūt būtinai jo reikėjo. Po kurio laiko Dievo Pasiuntinys (*) išėjo iš savo namų jį dėvėdamas, ir Kompanionas tarė Dievo Pasiuntiniui (*): „O, Dievo Pasiuntiny! Padovanok man šį šaliką dėvėti!“ Dievo Pasiuntinys tarė: „Gerai.“ Jis šiek tiek pasėdėjo ir patraukė atgal namo, sulankstė jį ir padavė jį asmeniui, kuris jo prašė. Kompanionai išbarė jį sakydami: „Netinkama buvo tau prašyti jo šaliko; ypatingai kada tu žinai, jog jis niekam neatsako ir neišsiuncia tuščiomis rankomis!“ Žmogus atsakė: „Dėl Dievo meilės! Aš tik paprašiau jo duoti jį man, nes aš norėjau būti suvyniotas į šią skraistę, kada mirsiu!“ Salas, šio Hadito pasakotojas, sakė: „Skraistė buvo panaudota kaip įkapės tam žmogui, kada jis mirė.““ (Bukharis #1987)

15. **Stiprus tikėjimas ir pasikliovimas Dievu:** Nors Pranašas (*) ir jo kompanionai susidūrė su sunkiais netikinčiųjų išmėginimais, jis visada primindavo jiems, kad pabaiga bus tikintiesiems ir kad Dievo Valia įvyks. Kada Abu Bakras ir Pranašas pasislėpė oloje po to, kada jie paliko savo namus tam, kad migruotų į Mediną, Mekos netikintieji pasiuntė žvalgus jų ieškoti. Jie taip arti priėjo prie olos, kad Abu Bakras galėjo matyti jų pėdas. Abu Bakras sakė:

„Aš pažvelgiau į pagonių pėdas, kada mes buvome [*Thawr*] oloje. Aš tariau: „O, Dievo Pranaše! Jei kuris nors jų pažvelgtų į savo pėdas, pamatytų mus!“ Dievo Pasiuntinys (*) tarė: „O, Abu Bakrai! Ką tu galvoji, apie

du tuos, su kuriais trečias yra Dievas, Aukščiausiasis? ““
(Muslimas #1854)

16. **Švelnumas ir užuojauta:** Pranašas buvo švelniausias iš žmonių ir tai taip pat buvo akivaizdu iš jo elgesio su vaikais.

„**Dievo Pasiuntinys (*) atliko *Salah* (malda), kol jis nešė mergaitę, vardu Umama, Abul-Aso dukterį. Kada jis nusilenkė, jis pastatė ją ant žemės, o kada atsistojo, vėl ją nešė.“** (Bukharis #5650)

17. **Supaprastinimas ir lengvumas:** Pranašas (*) visada siekė padaryti dalykus žmonėms lengvesniais. Dievo Pasiuntinys sakė:

„**Aš pradėjau maldą su ketinimu ją prailginti, bet kada aš išgirdau verkiantį vaiką, aš sutrumpinau maldą, nes aš žinau, kad jo motina kentėtų nuo jo verksmų!**“ (Bukhari #677)

18. **Dievobaimingumas, buvimas rūpestingu neperžengti Jo ribų:** Dievo Pasiuntinys (*) sakė:

„**Kartais kada aš sugrįždavau pas savo šeimą, aš rasdavau datulę ant lovos. Aš paimdavau ją suvalgyti; bet aš bijodavau, kad ji yra iš labdaros²¹, taigi, numesdavau ją atgal.“** (Bukharis #2300)

19. **Dosnios išlaidos.** Anasas bin Malikas sakė:

„**Iš Dievo Pasiuntinio (*) niekada nieko nebuvo prašoma, bet kada asmuo priimdavo Islamą, jis padovanodavo ko asmuo prašydavo. Žmogus atėjo pas Pranašą (*) ir šis davė jam avių bandą, kuri ganėsi tarp dviejų kalnų. Žmogus sugrįžo pas savo žmones ir tarė: „O, mano žmonės, priimkite Islamą! Muhammadas (*) dosniai duoda kaip tas, kuris nebijo skurdo.““** (Muslimas #2312)

---

²¹ Dievas buvo uždraudęs Pranašui (*) ar jo šeimai priimti bet kokią labdarą.

Ibn Abasas sakė:

„Pranašas (*) buvo kilniaširdiškiausias žmogus. Jis buvo kilniaširdiškiausias Ramadano mėnesį, kada jis sutiko Gabrielių (*); jis susitikdavo su juo kiekvieną Ramadano naktį praktikuoti ir peržiūrėti Korano su juo. Dievo Pasiuntinys (*) buvo toks kilniaširdis, kad jis buvo greitesnis už smarkiausių vėją šiuo atžvilgiu.“ (Bukharis #6)

Abu Dharas sakė:

„Aš ėjau su Pranašu (*) į Medinos *Har'rah* (vulkaninį regioną) ir mes priėjome Uhudo kalną; Pranašas (*) tarė: „O, Abu Dharai!“ Aš atsakiau: „Aš čia, Dievo Pasiuntiny!“ Jis tarė: „Manęs nepatenkintų turėti tiek aukso, kiek sveria Uhudo kalnas, kol aš jo neišleisčiau ir neatiduočiau (Dievo labui) per naktį ar tris naktis. Aš pasilikčiau vieną sidabro gabalėlį padėti tiems, kurie yra skolingi.““ (Bukharis #2312)

Džabiras b. Abdula sakė:

„Pranašas (*) neatsisakydavo duoti nieko, ko turėdavo, jei kas to paprašydavo.“ (Bukharis #5687)

20. **Bendradarbiavimas:** Pranašas (*) nebuvo karalius, kuris įsakinėjo savo sekėjams vykdyti jo įsakymus. Jis verčiau visada pats tvarkydavosi savo reikalus ir padėdavo kitiems bendrose pareigose. Aiša kartą buvo paklausta, kaip Pranašas (*) elgėsi su savo šeima. Ji sakė:

„Jis padėdavo ir pagelbėdavo savo šeimos nariams jų ruošoje; bet kada kvietimas maldai pasigirsdavo, jis [viską mesdavo] ir išeidavo melstis.“

Al-Bara bin 'Azibas sakė:

„Aš mačiau Dievo Pasiuntinį (*) Kasimo Dieną nešantį žemes, [kurios buvo iškastos iš griovio], kol jo krūtinė pasidengė purvu.“ (Bukharis #2780)

21. Teisingumas: Aiša sakė:

„Bruožas ir savybė, kurios Pranašas (*) nekentė labiausiai, buvo melavimas. Žmogus pameluodavo Pranašo (*) akivaizdoje ir jis pareikšdavo tai prieš jį, iki kol jis žinodavo, kad jis atgailauja.“ (Tirmidhis #1973)

Netgi jo priešai pripažino jo teisingumą. Abu Džahlas, kuris buvo vienas aršiausių Islamo priešų, sakė: „O, Muhammadai! Aš nesakau, kad tu esi melagis! Aš tik neigiu tai, ką tu atnešei ir į ką tu kvieti žmones.“ Dievas, Aukščiausias, sako:

„Mes iš tikrųjų žinome, kad tai, ką jie sako, neabejotinai tave liūdina, bet tikrai jie nevadina tavęs melagiu; bet neteisingieji neigia Dievo eilutes.“

(Šv. Koranas 6:33)

22. Allaho nustatytų ribų paaukštinimas ir amžinas „aukso vidurio“ siekimas: Aiša sakė:

„Pranašui (*) nebuvo suteiktas pasirinkimas tarp dviejų dalykų, išskyrus kad jis rinkosi lengvesnį iš dviejų tol, kol tai nebuvo nuodėmingas veiksmas. Jei tai būtų buvęs nuodėmingas veiksmas, jis būtų buvęs toliausiai nuo jo. Dėl Dievo meilės! Jis niekada nekeršydavo. Jis tik supykdamas, kada žmonės peržengdavo Dievo ribas; tokiu atveju jis keršydavo [Dievo labui].“ (Bukharis #6404)

23. Maloni mimika: Abdula bin al-Harisa sakė:

„Aš niekada nesu matęs žmogaus, kuris tiek šypsotųsi, kiek Dievo Pasiuntinys (*).“ (Tirmidhis #2641)

24. **Sąžiningumas, patikimumas ir tvirtumas:** Pranašas (*) buvo pagarsėjęs savo sąžiningumu. Mekos pagonys - kurie buvo atvirai jam priešiški - palikdavo jam savo vertenybes. Jo sąžiningumas ir patikimumas buvo išmėgintas, kada Mekos pagonys piktnaudžiavo juo, kankino jo kompanionus ir vijo juos iš jų namų. Jis liepė savo pusbroliui, Ali b. Abi Talibui atidėti jo migraciją trims dienoms ir gražinti žmonėms jų vertenybes²².

Kitas jo sąžiningumo, patikimumo ir tvirtumo pavyzdys yra pademonstruotas *Hudaibiyah* paliaubomis, kada jis sutiko su sutarties punktu, kuris teigė, kad bet koks žmogus, palikęs Pranašą (*) nebūtų jam sugražintas, o bet koks žmogus, palikęs Meka, būtų jiems sugražintas. Prieš sutarties sudarymą vyras, vardu Abu Džandalas b. Amras, sugebėjo pabėgti iš Mekos pagonių ir nuskubėjo prisijungti prie Muhammado (*). Pagonys paprašė Muhammadą tesėti savo pažadą ir sugražinti pabėgėlių. Dievo Pasiuntinys (*) tarė:

„O, Abu Džandalai! Būk kantrus ir prašyk Dievo suteikti tau kantrybės. Dievas neabejotinai padės tau ir tiems, kurie persekiojami, ir nuramins jus. Mes pasirašėme susitarimą su jais ir mes tikrai neapgausime ir nepasielsime išdavikiškai.“ (Baihakis #18611)

25. **Drąsumas:** Ali sakė:

„O kad būtumėte matę jį Badro mūšio Dieną! Mes siekėme išsigelbėjimo pas Dievo Pasiuntinį (*). Jis buvo arčiausiai iš mūsų prie priešo. Tą Dieną Dievo Pasiuntinys buvo stipriausias tarp mūsų.“ (Ahmedas #654)

Apie jo drąsą esant paprastomis aplinkybėmis Anasas b. Malikas sakė:

---

²² Ibn Hišamo biografija, 1 tomas, p. 493 [arabiškas leidimas].

„Dievo Pasiuntinys buvo geriausias ir drąsiausias žmogus. Vieną naktį Medinos žmonės buvo išgąsdinti ir patraukė link garsų, kuriuos jie girdėjo naktį. Dievo Pasiuntinys (*) sutiko juos grįždamas iš garso vietos po to, kai įsitikino, jog ten nėra jokio pavojaus. Jis jojo ant arklio, kuris priklausė Abu Talui, be jokio balno ir su savimi turėjo savo kardą. Jis ramino žmones sakydamas: „Nebijokite! Nebijokite!““ (Bukharis #2751)

Jis sutiko su žmonėmis jodamas arkliu be jokio balno ir jis turėjo savo kardą, nes galėjo būti priežastis ar poreikis jį panaudoti. Jis nelaukė kitų ištirti problemos šaltiniui, kaip paprastai yra daroma tokiose situacijose.

26. Drovumas ir kuklumas: Abu Ajubal-Ansaris sakė, kad Allaho Pasiuntinys (*) sakė: „Keturi (bruožai) yra iš Pasiuntinių praktikos; kuklumas, kvėpalų ir *siwak* (dantų lazdelė) naudojimas ir vedybos.“ (Tirmidhis)

Aiša sakė: „Moteris paklausė Pranašo (*) apie maudymąsi, kuris yra atliekamas menstruacinio periodo pabaigoje. Pranašas (*) tarė: „Apsivalyk su audinio gabalu, pakvėpinto muskusu.“ Pranašas (*) susigėdo ir nusigrėžė. Aiša sakė: „Aš patraukiau ją pas save ir pasakiau, ką Pranašas (*) turėjo omenyje.““ (Bukharis #313)

27. Paprastumas. Dievo Pasiuntinys (*) buvo paprasčiausias asmuo. Jis buvo toks paprastas, kad jei nepažįstamas įžengdavo į mečetę ir prisiartindavo prie Pranašo sėdėjimo vietos, kai jis sėdėdavo su savo Kompanionais, jie negalėdavo jo išskirti iš jo Kompanionų tarpo. Anasas bin Malikas sakė:

„Kartą, kol mes sėdėjome su Dievo Pasiuntiniu (*) Mečetėje, ant kupranugario prijėjo vyras. Pririšęs jį virve jis paklausė: „Kuris iš jūsų esate Muhammadas?“ Dievo Pasiuntinys sėdėjo ant žemės su savo Kompanionais, tuo

tarpu kai buvo pasilenkęs. Mes nukreipėme beduiną sakydami: „Šis baltas vyras, pasilenkęs ant žemės.“ Pranašas (*) nesiskyrė ir neišsiskyrė iš savo Kompanionų tarpo.“

Pranašas (*) nedvejodavo padėti vargšams, nepasiturintiems ir našlėms. Anasas b. Malikas sakė:

„Moteris iš Medinos žmonių, kuri buvo dalinai pamišusi, tarė Pranašui (*): „Aš turiu paprašyti [tavo pagalbos] dėl kai ko.“ Jis padėjo ir pasirūpino jos poreikiais.“ (Bukharis #670)

28. Gailestis ir užuojauta. Abu Masudas al-Ansari sakė:

„Vyras atėjo pas Pranašą (*) ir tarė: „O, Dievo Pasiuntiny! Dėl Dievo meilės! Aš nekalbu Fadžr maldos, nes tas ir tas prailgina maldą.“ Jis sakė: „Aš niekada nemačiau Dievo Pasiuntinio (*) sakančio kalbos taip supykus. Jis tarė: „O, žmonės! Iš tiesų tarp jūsų yra tokių, kurie veja žmones šalin! Jei vedate žmones maldoje, sutrumpinkite maldą. Už jūsų maldoje yra senų, silpnų ir su specialiais poreikiais žmonių.“““ (Bukharis #670)

Kartą, kada Pranašas (*) išėjo aplankyti savo anūko, šis verkė.

„Dievo Pasiuntinys (*) sėdėjo su vaiku, kol šis buvo mirties patale. Vaiko akys sustingo savo vietose kaip akmenys. Tai pamatęs, Dievo Pasiuntinys (*) pradėjo raudoti. Sadas tarė jam: „Kas tai yra, Dievo Pranaše?“ Jis tarė: „Tai yra malonė, kurią Dievas, Aukščiausiasis, patalpina į Savo vergų širdis. Iš tiesų, Dievas yra maloningas tiems, kurie yra maloningi kitiems.““ (Bukharis #6942)

29. Kantrybė ir susivaldymas: Anasas bin Malikas sakė:

„Kartą aš ėjau su Dievo Pasiuntiniu (*), kai jis dėvėjo Jemeno apsiaustą su šiurkščiais apykaklės kraštais.

Beduinas stipriai jį sugriebė. Aš pažvelgiau į jo kaklo pusę ir pamačiau, kad apykaklės kraštas paliko žymę ant jo kaklo. Beduinas tarė: „O, Muhammadai! Duok man Dievo turto, kurio turi.“ Dievo Pasiuntinys (*) atsisuko į beduiną, nusijuokė ir liepė jam duoti pinigų.“ (Bukharis #2980)

Kitas jo kantrybės pavyzdys yra žydų rabino, Zaido bin Sanos, istorija. Zaidas kažką davė Dievo Pasiuntiniui (*) kaip skolą. Jis pats sakė:

„Dvi ar trys dienos prieš skolos gražinimą, Dievo Pasiuntinys (*) lankėsi žmogaus iš Ansaro laidotuvėse. Abu Bakras ir Umaras, Osmanas ir keletas kitų Kompanionų buvo su Pranašu (*). Po to kai sukalbėjęs laidotuvių malda, jis atsisėdo arti sienos, aš priėjau prie jo, sugriebiau jį už jo apsiausto atlapų ir, piktai pažvelgęs, tariau: „O, Muhammadai! Ar negražinsi man skolos? Aš nežinojau, kad Abdul-Mutalibo šeima delsia gražinti skolas!“

Aš pažvelgiau į Umarą Ibn Al-Khattabą - jo akys buvo apimtos pykčio! Jis pažvelgė į mane ir tarė: „O, Dievo Prieše, ar tu tokia maniera kalbi ir elgiesi su Dievo Pasiuntiniu?! Dėl meilės To, Kuris atsiuntė jį su tiesa, jei nebijočiau neižengti į Dangiškus Sodus, aš būčiau nukirtęs tau galvą savo kardu!“ Pranašas (*) ramiai žiūrėjo į Umarą ir tarė: „O, Umarai! Tu verčiau turėjai duoti mums nuoširdų patarimą vietoje to, ką padarei! O, Umarai, eik ir gražink jam jo skolą ir duok jam dvidešimčia *Sa‘a* (svorio vienetas) daugiau, nes tu jį išgąsdinai!“

Zaidas sakė: „Umaras išėjo su manimi, atmokėjo man skolą ir davė man dvidešimt *Sa‘a* datulių viršaus. Aš paklausiau jo: „Kas tai?“ Jis tarė: „Dievo Pasiuntinys (*)

liepė man duoti tai, nes aš tave išgąsdinau.“ Tada Zaidas paklausė Umaro: „O, Umarai, ar žinai, kas aš esu?“ Umaras atsakė: „Ne, nežinau - kas tu?“ Zaidas tarė: „Aš esu Zaidas Sana.“ Umaras pasiteiravo: „Rabinas?“ Zaidas atsakė: „Taip, rabinas.“ Umaras tada paklausė jo: „Kas privertė tave sakyti tai, ką pasakei Pranašui (*), ir daryti, ką jam padarei?“ Zaidas atsakė: „O, Umarai, aš mačiau visus pranašavimo ženklus Dievo Pasiuntinio (*) veide išskyrus du - (pirmas) kantrybė ir ištvermingumas peržengė jo pyktį, ir antras, kuo šiurkštesnis esi jam, tuo malonesniu ir kantresniu jis tampa, ir aš esu dabar patenkintas. Umarai, aš laikau tave liudininku, kad aš patvirtinu ir esu įtikintas, kad nėra jokio tikro dievo, verto garbinimo išskyrus Dievą vieną, ir mano religija yra Islamas, o Muhammadas (*) yra mano Pranašas. Aš taip pat tave laikau liudininku, kad pusę savo turto - o aš esu tarp turtingiausių Medinos žmonių - aš atiduodu Dievo labui musulmonams.“ Umaras tarė: „Tu negalėsi išdalinti savo turto visiems musulmonams, todėl sakyk „Aš išdalinsiu jį kai kuriems Muhammado (*) pasekėjams.““ Zaidas tarė jam: „Tada aš sakau, kad išdalinsiu (paskirstytą) turtą kai kuriems musulmonams.“ Zaidas ir Umaras abu sugrįžo pas Dievo Pasiuntinį (*). Zaidas tarė jam: „Aš liudiju, kad nėra jokio tikro dievo, verto garbinimo, išskyrus Dievą vieną, ir kad Muhammadas (*) yra Dievo vergas ir Jo Pasiuntinys.“ Jis tikėjo juo, matė daug mūšių, o tada mirė Tabuko mūšyje, susirėmęs su priešu - te Dievas pasigaili Zaido.““ (Ibn Hibanas #288)

Jo atlaidumo ir ištvermingumo puikus pavyzdys yra akivaizdus, kada jis atleido Mekos žmonėms, po jos užėmimo. Kada Dievo Pasiuntinys (*) surinko žmones; kurie jį ir jo

kompanionus užgauliojo, skriaudė ir kankino bei vijo juos iš Mekos miesto, jis tarė:

„Kaip jūs manote, ką aš jums darysiu?“ Jie atsakė: „Tu padarysi tik ką nors palankaus; tu esi malonus ir dosnus brolis, malonus ir dosnus sūnėnas! Pranašas (*) tarė: „Eikite - jūs esate laisvi daryti, ką norite.““ (Baihakis #18055)

30. **Kantrybė.** Dievo Pasiuntinys (*) buvo kantrybės įsikūnijimas. Jis buvo kantrus su savo žmonėmis kviesdamas juos į Islamą; nes jie garbindavo stabus ir darydavo nuodėmingus veiksmus. Jis buvo kantrus ir tolerantiškas Mekos pagonių savęs ir savo kompanijų plūdimui ir skriaudimui, ir siekė Dievo atlygio. Jis taip pat buvo kantrus ir tolerantiškas Medinos šventėivų piktžodžiavimui.

Jo kantrybė buvo griežtai išmėginta, kada jis prarado savo mylimuosius. Jo žmona Khadidža mirė jam gyvam esant, kaip ir visi jo vaikai, išskyrus jo dukterį Fatimą. Jo dėdė Hamza ir Abu Talibas taip pat mirė. Pranašas (*) buvo kantrus ir siekė Dievo atlygio. Anasas b. Malikas sakė:

„Mes įžengėme į Abu Saifo - kalvio - namus su Pranašu (*). Abu Saifo žmona buvo jo sūnaus Ibrahimio žindė. Dievo Pasiuntinys (*) pakėlė savo sūnų Ibrahimą, pauostė jį ir pabučiavo. Kiek vėliau jis užėjo ir pamatė savo sūnų vėl - jis merdėjo. Pranašas (*) pradėjo verkti. Abdurahmanas b. Aufas sakė: „Dievo Pranaše, tu per daug verki!“ Pasiuntinys (*) tarė: „O, Ibn Aufai, tai yra malonė“ - Pranašas dar smarkiau pravirko ir tarė: „Akys lieja ašaras, širdis yra nuliūdinta, o mes tik sakome, kas patenkina mūsų Viešpatį, ir mes esame nuliūdinti tavo mirties, Ibrahimai!““ (Bukharis #1241)

31. **Teisingumas ir nešališkumas.** Dievo Pasiuntinys (*) buvo teisingas ir nešališkas kiekvienu savo gyvenimo aspektu ir religijos pritaikyme. Aiša sakė:

„Kuraitių žmonės buvo ypač suinteresuoti Makzumi moterimi (t.y. moterimi iš Makzumi genties), kuri įvykdė vagystę. Jie pasikalbėjo tarp savęs ir tarė: „Kas gali tarpininkauti jai pas Dievo Pasiuntinį (*)?“ Galiausiai jie tarė: „Kas išdrįs kalbėti Dievo Pasiuntiniui (*) šiuo reikalu, jei ne Usama b. Zaidas, mylimiausias Dievo Pasiuntinio (*) jaunuolis.“ Taigi Usama papasakojo Dievo Pasiuntiniui (*) apie moterį. Dievo Pasiuntinys (*) tarė:

„Usama! Ar tu tarpininkauji (jų pusei nepaisyti) vieno iš Dievo barimo ir bausmių!““

Dievo Pasiuntinys (*) atsikėlė ir pasakė kalbą:

„Žmonės prieš jus buvo sunaikinti, nes kada kilmingieji iš jų tarpo vogė, jie paleisdavo jį; o jei vargingieji ar silpnieji vogdavo, jie baudavo juos. Dėl Dievo meilės! Jei Fatima, Muhammado duktė vogtų, aš nukirsčiau jai ranką.“ (Bukharis #3288)

Dievo Pasiuntinys (*) buvo teisingas ir nešališkas ir leido kitiems jam keršyti, jei nuskriausdavo juos. Usaidas b. Hudhairas sakė:

„Žmogus iš Ansar sakė pokštus žmonėms ir juos juokino, o Pranašas (*) ėjo pro šalį ir lengvai bakstelėjo jį medžio šakele, kurią jis nešėsi. Žmogus pareiškė: „O, Dievo Pranaše! Leisk man atsikeršyti!“ Pranašas (*) tarė: „Pirmyn!“ Žmogus tarė: „Dievo Pasiuntiny, tu dėvi drabužį, o aš nedėvėjau, kada tu bakstelėjai man [t.y. tu įdūrei į mano nuogą odą, tai sąžininga būtų tik tai, kad aš padaryčiau tą patį tau]!“ Dievo Pasiuntinys (*) pakėlė savo drabužį [apsinuogindamas] ir ansarietis

[paprasciausiai] pabučiavo sakydamas: „Aš tik tai turėjau omeny, Dievo Pasiuntiny!““ (Abu Davudas #5224)

32. **Dievobaimingumas ir Jo suvokimas.** Dievo Pasiuntinys (*) buvo labiausiai suvokiantis Dievą asmuo. Abdula bin Masudas sakė:

„[Kartą] Dievo Pasiuntinys (*) tarė man: „Padeklamuok man iš Korano!“ Abdula b. Masudas tarė: „Ar turėčiau deklamuoti jį tau, kada tau jis buvo atskleistas?!“ Pranašas (*) tarė: „Taip.“ Jis tarė: „Aš pradėjau deklamuoti Surą al-Nisa²³, kol pasiekiau eilutę:

„Kaip tada, jei mes atvestume iš kiekvienos tautos liudininką, ir Mes atvedėme tave kaip liudininką prieš šiuos žmones!“

(Šv. Koranas 4:41)

Išgirdęs šią eilutę, Dievo Pasiuntinys (*) tarė: „Pakanka!“ Abdula b. Masudas tarė: „Aš apsisukau ir pamačiau Dievo Pasiuntinį (*) verkiantį.“““ (Bukharis #4763)

Aiša sakė:

„Jei Dievo Pasiuntinys (*) pamatydavo tamsius debesis danguje, jis vaikštinėdavo pirmyn ir atgal iš ir į namus. Kai tik pradėdavo lyti, Pranašas (*) atsipalaiduodavo. Aiša paklausė jo apie tai ir jis tarė: „Aš nežinau, gali būti taip, kaip kai kurie žmonės sakė:

“Tada, kai jie pamatė (bausmę kaip) debesį, kertantį dangų, ateinantį susitikti su jų slėniais, jie tarė: „Šis lietus duos mums lietaus!“ Ne, tai (katastrofa), kurią prašėte pagreitinti! Vėjas ten yra Sunki Bausmė!“²⁴

(Šv. Koranas 46:24)

---

²³ Ketvirtas Korano skyrius.

²⁴ Bukharis #3034.

33. Širdies turtingumas ir pasitenkinimas. Umaras Ibn Al-Khattabas sakė:

„Aš įžengiau į Pasiuntinio namus ir pamačiau jį sėdintį ant kilimėlio. Jis turėjo odinę pagalvę, kimštą plaušais. Prie savo kojų jis turėjo puodą vandens, o ant sienos kabėjo keletas drabužių. Ant jo šono buvo žymių nuo kilimėlio, ant kurio jis gulėjo. Umaras pravirko, kai tai pamatė, o Pasiuntinys (*) paklausė jo: „Kodėl tu verki?“ Umaras tarė: „Dievo Pranaše! Kosrau ir Cezaris mėgaujasi geriausia, kas yra šiame pasaulyje, o tu kenti skurdą?! Jis tarė: „Ar tu esi nepatenkintas, kad jie mėgaujasi šiuo pasauliu, o mes mėgausimės Pomirtiniame Gyvenime?““““ (Bukharis #4629)

34. Gėrio tikėjimasis, netgi jo Priešams: Aiša sakė:

„Aš paklausiau Dievo Pasiuntinio (*): „Ar turėjai sunkesnę ir intensyvesnę dieną nei Uhudo mūšis?“ Jis atsakė: „Aš daug kančios patyriau dėl tavo žmonių! Baisiausia kančia buvo al-Akabos Dieną, kada kalbėjausi su Ali bin. Abd Kilaalu (tam, kad palaikytų mane), bet jis nuvylė ir paliko mane. Aš palikau rajoną pakankamai sunerimęs ir ėjau - kada pasiekiau rajoną, vadinamą *Qarn ath-Tha'alib*, aš pakėliau galvą į dangų ir pastebėjau debesį, kuris man užstojo šviesą. Gabrielius (*) pašaukė mane ir tarė: „Muhammadai, Dievas, Aukščiausiasis, girdėjo, ką tavo žmonės tau sakė - ir atsiuntė pavestą Angelą iš kalnų, kad tu galėtum įsakyti jam padaryti, ko tu pageidauji.“ Pranašas (*) tarė: „Pavestas Angelas iš kalnų pašaukė mane sakydamas: „Te Dievas pagiria tave ir apsaugo nuo viso blogio! Muhammadai, aš padarysiu viską, ką tik man liepsi. Jei tu norėtum, aš galiu sustumti *Akh-shabain* kalnus ir juos visus sutrupinti.“ Dievo Pasiuntinys (*) tarė: „Gali būti, kad Dievas užaugins iš jų

palikuonis, kurie garbins Dievą vieną ir nepriskirs Jam jokių partnerių.“““““ (Bukharis #3059)

Pranašo elgsena su aplinkiniais

1. **Pranašo artimi ryšiai su savo Kompanionais.** Pranašas buvo labai artimas su savo kompanionais, ir tai tampa akivaizdu perskaičius detalius pasakojimus iš Pranašo biografijos. Pranašas (*) yra pavyzdys, kuriuo mes turėtume sekti visuose savo reikaluose. Džariras b. Abdula sakė: „Pranašas (*) nedraudė man sėdėti su juo, nes aš priėmiau Islamą. Jis visada nusišypsodavo, kada į mane pažvelgdavo. Kartą jam pasiskundžiau, kad negaliu joti arkliu - jis kumštelėjo man į krūtinę ir meldė Dievą sakydamas:

„O, Dieve! Sutvirtink jį, padaryk jį asmeniu, kuris veda kitus, ir vedimo šaltiniu.“ (Bukharis #5739)

2. **Pranašas (*) linksmindavo savo Kompanionus ir juokaudavo su jais:** Al-Hasanas sakė: „Sena moteris atėjo pas Pranašą (*) ir tarė: „O, Dievo Pasiuntiny, paprašyk Dievo priimti mane į Dangiškus Sodus.“ Jis tarė: „Sena moteris neižengs į Dangiškus Sodus!“ Ji tada nuėjo verkadama. Pranašas (*) tarė: „Pasakykite jai, kad ji neižengs į Dangiškus Sodus kaip sena moteris, nes Allahas sako:

„Iš tiesų, Mes sukūrėme jas (mergelėmis) ypatingos kūrybos. Ir padarėme jas nekaltomis. Mylinčias (tik savo vyrus), (ir) lygaus amžiaus.“

(Šv. Koranas 56:35-37)

Pranašas (*) ne tik verbališkai linksmino ir juokavo su savo kompanionais, bet taip pat ir žaidė bei pramogaudavo. Anasas b. Malikas sakė:

„Beduinas, vardu Zahiras b. Haramas, duodavo Pranašui (*) dovanų ir jis taip pat jam ką nors paruošdavo. Pranašas (*) sakė: **„Zahiras yra mūsų dykuma, o mes esame jo miestas.“**“

Pranašas (*) prisiartino prie jo, kada jis pardavinėjo savo prekes. Pranašas (*) apkabino jį iš nugaros, ir jis negalėjo jo matyti. Tada jis tarė: „Paleisk mane!“ Kada jis sužinojo, kad tai Pranašas (*) buvo jį apkabinęs, jis pasilenkė ties Pasiuntinio krūtine! Dievo Pasiuntinys (*) tada tarė: „Kas pirs šį vergą iš manęs?“ Zahiras tarė: „Dievo Pasiuntiny, aš esu bevertis!“ Dievo Pasiuntinys (*) tarė:

„Tu nesi Dievo laikomas beverčiu!“ arba jis tarė: „Dievui tu esi vertingas ir brangus.“ (Ibn Hibanas #5790)

3. **Jis tardavosi su savo Kompanionai:** Pranašas (*) tardavosi su savo Kompanionais, atsižvelgdavo į jų nuomones ir požiūrio taškus reikaluose, apie kuriuos nėra jokių tekstinių įrodymų. Abu Huraira sakė:

„Aš nebuvo matęs asmens, labiau trokštančio nuoširdaus savo kompanionų patarimo negu Dievo Pasiuntinys (*)“ (Tirmidtis #1714)

4. **Sergančiųjų, tiek musulmonų, tiek ir ne musulmonų, lankymas:** Pranašas (*) rūpinosi savo Kompanionais ir įsitikinėdavo, ar jie gerai jaučiasi. Jei jam būdavo pasakoma apie kurį nors sergantį Kompanioną, jis skubėdavo jį aplankyti su Kompanionais, kurie tada būdavo su juo. Jis lankė ne tik sergančius musulmonus, jis lankydavo netgi ne musulmonus. Anasas b. Malikas sakė:

„Žydų berniukas tarnaudavo Pranašui (*) ir susirgo, taigi, Pranašas (*) tarė: „Eikime ir aplankykite jį.“ Jie išėjo jį aplankyti ir rado jo tėvą sėdintį prie jo galvos. Dievo Pasiuntinys (*) tarė: „Paskelbk, kad nėra jokio

tikro dievo, verto garbinimo, išskyrus Allahą vieną ir aš užstosiu tave Prisikėlimo Dieną.“ Berniukas pažvelgė į savo tėvą, ir tėvas tarė: „Paklusk Abul-Kasimui!²⁵“, tad berniukas sušnabždėjo: „Nėra jokio tikro dievo, verto garbinimo, išskyrus Allahą vieną ir Muhammadas (*) yra paskutinis Pasiuntinys.“ Dievo Pasiuntinys (*) tarė: „Visa šlovė Dievui, Kuris išgelbėjo jį nuo Pragaro Ugnies.““ (Ibn Hibanas #2960)

5. Jis buvo dėkingas už žmonių gerumą jam ir dosniai tai atlygindavo: Abdula b. Umaras sakė, kad Dievo Pasiuntinys (*) sakęs:

„Kas tik kada siekia prieglobsčio pas Dievą nuo jūsų blogio, neskriauskite jo. Kas tik kada prašo jūsų Dievo vardu, duokite jam. Kas tik kada kviečia jus, priimkite kvietimą. Kas tik daro jums paslaugą ar maloniai pasielgia, tuo pačiu jam atlyginkite; bet jei jūs nerandate to, kuo galite jam atsilyginti, pastoviai melskite Dievą už jį, iki kol manysite, kad jam atsimokėjote.“ (Ahmedas #6106)

Aiša sakė:

„Dievo Pasiuntinys (*) priimdavo dovanas ir už tai dosniai atlygindavo.“ (Bukharis #2445)

6. Pasiuntinio meilė viskam, kas yra gražu ir gera: Anasas sakė:

„Dievo Pasiuntinio (*) ranka buvo švelnesnė už bet koki šilką, kokį tik kada buvau lietęs, o jo kvapas buvo malonesnis už bet kokiu kvėpalus, kokius tik kada esu uodęs.“ (Bukharis #3368)

7. Dievo Pasiuntinys (*) mėgo padėti kitiems juos užtardamas:

---

²⁵ Kitas Pranašo (*) vardas.

Abdula b. Abasas sakė:

„Bariros vyras buvo vergas, kurio vardas buvo Maghitas, - aš mačiau jį einantį už jos Medinos gatvėmis ir verkiantį, o jo ašaros lašėjo nuo jo barzdos. Dievo Pasiuntinys (*) tarė Al-Abasui: „Ar tavęs nestebina, kiek daug Maghitas myli Barirą, ir kiek daug ji Maghito nemėgsta!“ Pranašas (*) tarė Barirai: „Kodėl tu negrįžti pas jį?“ Ji tarė jam: „Ar tu įsakai man taip daryti?“ Jis tarė: „Ne, bet aš jį užtariu.“ Ji tarė: „Man nė kiek jo nereikia.““ (Bukharis #4875)

8. Dievo Pasiuntinys (*) apsitarnaudavo save: Aiša sakė:

„Aš buvau paklausta, kaip Dievo Pasiuntinys (*) elgdavosi savo namuose.“ Ji tarė: „Jis buvo kaip kiekvienas vyras; jis skalbėsi savo drabužius, melžė savo avis ir apsitarnaudavo.“ (Ahmedas #24998)

Pranašo puikios manieros ne tik versdavo jį patį apsitarnauti; dar daugiau - jis taip pat patarnaudavo ir kitiems. Aiša sakė:

„Aš buvau paklausta kaip Dievo Pasiuntinys (*) elgdavosi savo namuose.“ Ji tarė: „Jis pagelbėdavo namuose kasdienėje ruošoje, o kada jis išgirdavo Azaną, jis mesdavo [viską ir patraukdavo] į Mečetę.“ (Bukharis #5048)

Teisingumo ir lygybės teiginiai

1. **Vokiečių poetas, Wolfgang Getė,**²⁶ sakė: „Aš ieškojau istorijoje žmogaus paradigmos ir supratau ją esant Muhammadą (*).“

2. **Profesorius Keitas Moor**²⁷ savo knygoje „*Besivystantis žmogus*“ rašė:

„Man yra aišku, kad šie teiginiai privalėjo ateiti pas Muhammadą iš Dievo, arba Allaho, nes dauguma šių žinių buvo atskleistos tik po daugelio amžių. Tai įrodo man, kad Muhammadas privalėjo būti Dievo, arba Allaho, pasiuntiniu.“

Toliau jis rašo: „Mano protui nėra jokių sunkumų susitaikyti, kad tai yra dieviškas įkvėpimas ar atskleidimas privedė jį prie šių teiginių.“

3. **Dr. Maurice Bucaille**²⁸ savo knygoje „*Koranas ir šiuolaikinis mokslas*“ rašė:

„Visiškai objektyvus jo [Korano] tyrinėjimas šiuolaikinių žinių kontekste veda mus pripažinti sutikimą tarp dviejų, kaip jau ne kartą buvo minėta. Tai verčia mus manyti, jog pakankamai neįtikėtina yra Muhammado laikų žmogui būti tokių teiginių autoriui, turint omeny jo dienų žinių lygį. Tokie apsvarstymai yra dalis to, kas suteikia Koraniškam Atskleidimui unikalią vietą ir verčia bešališką mokslininką

---

²⁶ Vokiečių rašytojas ir mokslininkas. Poezijos, dramos ir novelės meistras. Jis taip pat vykdė mokslinius tyrimus įvairiose srityse, ypač botanikoje, ir užėmė keletą vyriausybinį postų.

²⁷ Jis buvo ankstesnis Kanados anatomų asociacijos prezidentas, anatomijos ir ląstelių biologijos katedros vedėjas Toronto universitete.

²⁸ Dr. Morisas Bjukeilas buvo garsus prancūzų chirurgas, mokslininkas, humanitarinių mokslų žinovas ir knygos „Biblija, Koranas ir mokslas“ autorius.

pripažinti savo bejėgiškumą pateikti paaiškinimą, kuris remtųsi išimtinai materialistiniu mąstymu.“

4. **Annie Besant**²⁹ „*Muhammado mokyme ir gyvenime*“ rašė:

„Neįmanoma bet kam, kas studijuoja didžio Arabijos Pranašo gyvenimą ir charakterį, kas žino, kaip jis mokė ir kaip jis gyveno, jausti ką nors kitą nei didelę pagarbą galingajam Pranašui, vienam iš puikiausių Aukščiausiojo pasiuntinių. Ir nors apie tai, ką jums pateikiu, pasakysiu daugybę dalykų, kurie daugumai gali būti gerai žinomi, tačiau aš pati kiekvieną kartą vėl juos perskaičiusi jaučiu naują susižavėjimą, naują didžiulės pagarbos jausmą tam galingajam arabų mokytojui.“

5. **Dr. Gustavas Veilas** „*Islamo žmonių istorijoje*“ rašė:

„Muhammadas buvo ryškus pavyzdys savo žmonėms. Jo charakteris buvo tyras ir nesuteptas. Jo namas, jo apranga, jo maistas - jie buvo apibūdinami retu paprastumu. Jis buvo toks nepretenzingas, kad jis nepriimdavo iš savo kompanionų jokių ypatingos pagarbos ženklų, nei bet kokio savo vergų patarnavimo, kurį galėdavo padaryti pats. Jis visada buvo prieinamas visiems. Jis lankė ligonius ir buvo kupinas simpatijos visiems. Jo geranoriškumas ir dosnumas buvo beribis kaip ir jo troškimas rūpintis bendruomenės gerove.³⁰“

6. **Morisas Godfrojus** sakė:

„Muhammadas buvo pranašas, ne teologas. Šis faktas toks akivaizdus, kad žmogui net nereikia jo išsakyti. Žmonės, kurie jį supo ir sudarė įtakingą pirminės musulmonų bendruomenės elitą, varžėsi su paklusimu įstatymui, kurį jis

---

²⁹ Anglų teosofistė, filosofė ir politinė figūra, kuri gynė Indijos autonomiją ir edukacines reformas joje.

³⁰ Afzalur-Rahmanas „Siros enciklopedija“.

skelbė Allaho vardu, ir su jo mokymo ir pavyzdžio sekimu.³¹“

7. Vašingtonas Irvingas³² sakė:

„Jo kariniai triumfai nepabudino jokio išdidumo nei tuščios puikybės, kaip būtų jiems nutikę, jei jie būtų veikę dėl savanaudiškų tikslų. Savo didžiausios galios laikais jis išlaikė tą patį elgesio ir išvaizdos paprastumą kaip ir nepalankios padėties dienomis. Toli gražu nuo karališkos prabangos, jis būdavo nepatenkintas, jei įžengiant į kambarį jam būdavo parodoma kokia nors nepaprasta sveikinamoji pagarba.³³“

8. Edmundas Berkas sakė:

„Mahometonų teisė, kuri saisto visus nuo karūnuotos galvos iki menkiausio subjekto, yra teisė, persipynusi su išmintingiausia, mokyčiausia ir šviesiausia jurisprudencija, kokia tik kada yra egzistavusi pasaulyje.³⁴“

---

³¹ ibid

³² Jis buvo žymus rašytojas. Jis mirė 1859 metais.

³³ Afzalur-Rahmanas „Siros enciklopedija“.

³⁴ ibid

Pranašo (*) žmonos:

Po pirmosios žmonos, Khadidžos, mirties Pranašas (*) vedė vienuolika moterų; visos buvo išsituokusios, išskyrus Aišą. Šešios jo žmonos buvo iš kuraišitų genties, o penkios iš kitų arabų genčių. Pranašas (*) vedė šias moteris dėl eilės priežasčių:

1. **Religiniai ir įstatyminiai tikslai:** Pranašas (*) vedė Zainabą b. Džahš. Arabai Neišmanymo Eroje drausdavo vyrui vesti savo įsivaikinto sūnaus žmoną; jie tikėjo, kad įsivaikintas sūnus yra kaip tikras vyro sūnus visais aspektais. Pranašas (*) ją vedė, nors ji buvo ankstesnė jo įsivaikinto sūnaus, Zaido b. Harisos, žmona. Dievo Pasiuntinys (*) vedė ją, kad panaikintų šį įsitikinimą. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Ir kada tu sakei jam, kuriam Allahas parodė palankumą ir kuriam tu parodei palankumą: pasilaikyk žmoną sau ir būk atidus (savo pareigai) Allahui; ir tu slėpei savo sieloje, ką Allahas atnešdavo į šviesą, ir tu bijojai žmonių, o Allahas turėjo didesnę teisę, kad tu bijotum Jo. Bet kada Zaidas jos nebenorėjo, Mes davėme ją tau kaip žmoną, kad nebūtų jokių sunkumų tikintiesiems įvaikintų sūnų žmonių atžvilgiu, kada jie jų nebenori; ir Allaho įsakymas bus išpildytas.“

(Šv. Koranas 33:37)

2. **Politinės priežastys ir dėl Islamo sklidimo, kviešti žmones į Islamą ir įgyti arabų genčių palankumą:** Dievo Pasiuntinys (*) vedė moteris iš didžiausių ir stipriausių arabų genčių. Pranašas (*) liepė taip daryti ir savo Kompanionams. Pranašas (*) tarė Abdurahmanui b. Aufui:

„Jei jie paklus tau (t.y. priims Islamą), tada vesk genties vado dukterį.“

Dr. Kahanas sakė: „Kai kurie jo gyvenimo aspektai mums gali pasirodyti keliantys sąmyšį dėl nūdienos mentaliteto. Pasiuntinys yra kritikuojamas dėl savo aistros patenkinti žemiškus troškimus ir dėl savo devynių žmonių, kurias jis vedė po savo žmonos Khadidžos mirties. Buvo patvirtinta, kad dauguma šių santuokų buvo dėl politinių priežasčių, kuriomis buvo siekiama įgyti kai kurių kilmingųjų ir genčių lojalumą.“

3. **Socialinės priežastys:** Pranašas (*) vedė kai kurių savo Kompanionų, žuvusių mūšyje ar Islamo skelbimo misijoje, žmonas. Jis vedė jas nors jos ir buvo vyresnės nei jis - taip jis darė, kad pagerbtų jas ir jų vyrus.

Veccia Vaglieri³⁵ savo knygoje „Ginant Islamą“ rašė: „Per savo jaunystės metus Muhammadas (*) vedė tik vieną moterį, nors vyro seksualumas šiuo periodu yra viršūnėje. Nors jis gyveno visuomenėje, kurioje daugpatystė buvo laikoma bendra taisykle, o skyrybos buvo labai paprastos - jis vedė tik vieną moterį, nors ji buvo vyresnė už jį. Jis buvo ištikimas vyras jai dvidešimt penkerius metus ir iki jos mirties nevedė kitos moters. Jis tuo metu buvo penkiasdešimties metų. Po to jis vedė žmonas dėl socialinių ar politinių priežasčių; tokių kaip norėjimas pagerbti pamaldžias moteris ar tam tikrų genčių lojalumo siekimas, kad Islamas pasklistų tarp jų. Visos Muhammado (*) žmonos nebuvo nekaltos, nei jaunos ar gražios; išskyrus Aišą. Taigi, kaip gali kas nors tvirtinti, kad jis buvo geidulingas vyras? Jis buvo žmogus, ne dievas. Jo noras turėti sūnų taip pat galėjo versti jį tuoktis; nes vaikai, kurių jie buvo susilaukę su Khadidža, visi mirė. Be to, jis prisiėmė finansinę atsakomybę už savo didelę šeimą neturėdamas gausių resursų. Jis buvo teisingas ir sąžiningas su visais ir tarp jų nedarė jokio skirtumo. Jis sekė ankstesnių Pranašų, tokių kaip Mozė, praktika, kuriems niekas neprieštaravo dėl jų

---

³⁵ Žymi italų orientalistė.

daugpatystės. Ar priežastis kodėl žmonės nepakenčia Muhammado (*) daugpatystės yra faktas, jog mes žinome jo gyvenimo smulkiausias detales ir taip mažai žinome prieš jį buvusių Pranašų gyvenimo detalių?“

Tomas Karlailas sakė: „Pats Mahometas po visko, kas gali būti apie jį pasakyta, nebuvo kūniškas žmogus. Mes smarkiai klysimė, jei laikysime šį vyrą kaip įprasta gašlų, susidomėjusių tik niekingais malonumais, - nė jokios rūšies malonumais.³⁶“

---

³⁶ „Herojai, herojų garbinimas ir heroika istorijoje“.

Tekstiniai įrodymai, palaikantys Muhammado (*) pranašavimą

Įrodymai iš Korano:

1. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Muhammadas nėra nė vieno jūsų vyrų tėvas, bet (jis yra) Allaho Pasiuntinys, ir paskutinis iš Pranašų: ir Allahas pilnai žino visus dalykus.“

(Šv. Koranas 33:40)

2. Jėzus (*) perdavė džiugių žinių apie Pranašą Muhammadą Evangelijoje. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Ir atminkite, Jėzus, Marijos sūnus, sakė: „Izraelio vaikai! Aš esu Allaho Pasiuntinys, (atsiūstas) jums patvirtinti Įstatymą, (kuris atėjo) prieš mane ir perduoti Džiugių Žinių apie Pasiuntinį, ateisiantį po mane, kurio vardas bus Ahmedas.“ Bet kada jis atėjo pas juos su Aiškiais Ženkais, jie sakė: „Tai yra akivaizdūs burtai!““

(Šv. Koranas 61:6)

Įrodymai iš Sunnos³⁷:

Pranašas (*) sakė:

„Mano pavyzdys ir prieš mane buvusių Pranašų pavyzdys yra kaip žmogus, kuris stato namą, kurį jis pastato ir

---

³⁷ Sunna: pasakojimas apie Pranašo kalbą, veiksmus, charakteristikas ar nebylius patvirtinimus.

ištobulina, išskyrus vieno blokelio tarpą; žmonės eidavo aplink namą ir pagarbiai žiūrėjo į jo tobulumą bei sakydavo: „Negi nebuvo šiam tarpui!“ Pranašas (*) tarė: „Aš esu ta plyta, aš esu paskutinis iš Pranašų.““ (Bukharis #3342)

Ankstesni Šventraščiai:

Ata b. Jasaras sakė: „Aš sutikau Abdula b. Amarą al-Asą ir paprašiau jo:

„Papasakok man apie Dievo Pasiuntinio (*) apibūdinimą Toroje.“ Jis tarė: „Jis yra apibūdinamas Toroje kai kuo, kaip jis yra apibūdinamas Korane; „Mes iš tikrųjų atsiuntėme tave kaip liudininką (žmonijai) ir kaip tą, kuris perduoda džiugias naujienas ir išpėja kitus, ir kaip tą, kuris saugo ir sergi prasčiokus. Tu esi Mano vergas ir Pasiuntinys; Aš pavadinau tave *Mutawakkil* (Patikimasis). Tu esi nei blogai besielgiantis, nei šiukštus, nei keli savo balsą. Tu neatmoki blogio blogiu; verčiau tu atleidi ir dovanoji. Aš nepaimsiu jo sielos, kol vesiu tautas, ir iki kol jie sakys: „Nėra jokio tikro dievo, verto garbinimo, išskyrus Dievą vieną“ ir iki kol jie aiškiai pamatys Tiesą.““ “

Ata sakė: „Aš sutikau rabiną Ka‘bą ir paklausiau jį apie šį pasakojimą, ir jis nesiskyrė nuo Abdulos b. Amro b. Al-Aso, išskyrus nežymius skirtumus pasakojimo žodžių parinkime.“ (Baihakis #13079)

Abdul-Ahadas Davudas³⁸ sakė: „bet aš bandžiau pagrįsti savo argumentus Biblijos ištraukomis, kurios vargu ar leidžia kokių nors lingvistinių ginčų. Aš nekeldavau pas romėnus, graikus ar aramėjus, nes tai būtų buvę nenaudinga: aš

---

³⁸ Jis buvo Deividas Bendžaminas Keldanis, teologijos bakalauras, chaldinų unito katalikų kunigas. Jis gimė 1867 metais Urmijoje, Persijoje.

tiesiog pateikdavau tokią citatą iš pataisyto Biblijos leidimo, išleisto britų ir užsienio Biblijos Visuomenės.

Mes skaitome tokius žodžius Pakartoto Įstatymo knygoje XVIII skyriaus 18 eilutėje: „Aš išauginsiu jiems pranašą iš jų pačių brolijos, kaip tave; ir įdėsiu savo žodžius į jo lūpas.“ Jei šie žodžiai netinka Pranašui Muhammadui, jie vis dar išlieka neišsipildę. Pats Pranašas Jėzus niekada netvirtino esantis užsimintuoju Pranašu. Netgi jo apaštalai buvo tokios pat nuomonės; jie pranašystės išsipildymu laikė antrąjį Jėzaus atėjimą. Ligi šiol yra neabejojama, kad pirmasis Jėzaus atėjimas nebuvo „pranašo kaip tu“ pasirodymas, o antrasis apsirodymas vargu ar gali išpildyti žodžius. Jėzus, kaip yra tikima jo Bažnyčios, pasirodys kaip Teisėjas, o ne kaip įstatymų pateikėjas; bet pažadėtasis ateis su „ugningu įstatymu“ „savo dešinėje rankoje.““

Nustatant pažadėtojo pranašo asmenybę yra labai naudinga kita Mozės pranašystė, kur yra kalbama apie Dievo atkeliavimą nuo Parano, Mekos kalno. Žodžiai Pakartoto Įstatymo knygoje, XXXIII skyriaus 2-oje eilutėje, yra tokie: „Viešpats atėjo iš Sinajaus, iškilo jiems iš Seiro; jis atkeliavo nuo Parano kalno, ir jis atėjo su dešimčia tūkstančių šventųjų; iš jo dešinės rankos išėjo ugningas įstatymas jiems.“

Šiais žodžiais Viešpats yra palyginamas su saule. Jis ateina iš Sinajaus, jis iškyla iš Seiro, bet jis atkeliauja su pilna savo šlove nuo Parano, kur jis turėjo pasirodyti su dešimčia tūkstančių šventųjų ir ugningu įstatymu savo dešinėje rankoje. Joks izraelitas, įskaitant Jėzų, neturėjo nieko bendra su Paranu. Hagara su savo sūnumi Ismaeliu atklydo į Biršebos tyrlaukius, kuri vėliau apsigyveno Parano tyrlaukiuose. (Pradžios XXI. 21)

Jis vedė egiptiečių moterį ir per savo pirmagimį Kedarą davė kilmę arabams, kurie nuo to laiko iki dabar yra

Parano tyrlaukių gyventojai. Ir jei Pranašo Muhammado kilmė, reikia pripažinti, iš visų pusių atsekama iki Ismaelio per Kedarą ir jis pasirodo kaip pranašas Parano tyrlaukiuose, ir pakartotinai įžengia į Meką su dešimčia tūkstančių šventųjų ir duoda savo žmonėms ugningą įstatymą, tai ar anksčiau minėta pranašystė neišsipildo iki paskutinės jos raidės?

Habakuko pranašystės žodžiai yra ypatingai verti dėmesio. Jo (Šventojo iš Parano) šlovė, apgaubusi dangų ir žemę, buvo kupina pagyrų jam. Žodis „pagyros“ yra labai reikšmingas, kadangi tikrasis Muhammado vardas pažodžiui reiškia „pagirtasis“. Be arabų, Parano tyrlaukių gyventojams taip pat buvo pažadėtas Atskleidimas: „Te tyrlaukiai ir miestai prabyla, kaimai, kuriuos Kedaras apgyvendino: te uolų gyventojai dainuoja, tešaukia nuo kalnų viršūnių. Tegiria Viešpatį ir teskelbia Jo šlovę salose. Viešpats atkeliaus kaip galingas vyras, jis pažadins pavydą kaip karys, jis šauks, taip, riaumos; jis paims viršų prieš savo priešus.“ (Izaijas)

Ryšium su tuo yra dar dvi kitos pranašystės, vertos dėmesio, kur buvo paminėtas Kedaras. Viena jų yra Izaijo IX. skyriuje: „Pakilk, švieski, nes tavo šviesa atėjo, ir pakilo Viešpaties šlovė virš tavęs... daugybė kupranugarių apsups tave, Midiano ir Efos dromedarai; visi jie iš Šebos atkeliaus... Visos Kedaro kaimenės susirinks pas tave: jos pakils su priėmimu ant mano altoriaus, ir Aš išgarsinsiu savo šlovės namus“ (1-7) Kita pranašystė vėl yra Izaijo knygoje: „Vargas Arabijai. Arabijos miške jūs prisiglausite, keliaujančios Dedanimo kompanijos. Temos žemės gyventojai atnešė vandens tam, kuris buvo ištroškęs, jie pasitiko su savo duona tą, kuris bėgo. Nes jie bėgo nuo kardų ir įtemptų lankų, ir nuo karo sunkumo. Nes Viešpats man tarė: „Per metus, pagal samdinio metus, visa Kedaro šlovė žlugs: ir lankininkų likučių, galingųjų Kedaro vaikų, sumažės.“ Perskaitykite šias Izaijo

pranašystes vienos iš Pakartoto Įstatymo knygos šviesoje, kuri kalba apie Dievo atkeliavimą iš Parano.“

Jei Ismaelis apgyvendino Parano tyrlaukius, kur jis davė pradžią Kedarui, kuris yra arabų protėvis; ir jei Kedaro sūnūs turėjo gauti atskleidimą iš Dievo; jei Kedaro kaimenės turėjo pakilti su priėmimu ant Dieviško altoriaus pašlovinti „mano šlovės namus“, kur tamsa turėjo apgaubti žemę keliems amžiams, o tada ta pati šalis gauti šviesą iš Dievo; ir jei visa Kedaro šlovė turėjo sužlugti ir lankininkų, galingųjų Kedaro vaikų, turėjo sumažėti per metus po to, kai vienas bėgo nuo kardų ir įtemptų lankų - Šventasis iš Parano (Habakuko III. 3) yra ne kas kitas kaip Pranašas Muhammadas. Pranašas Muhammadas yra šventas Ismaelio palikuonis per Kedarą, kuris įsikurdino Parano tyrlaukiuose. Muhammadas yra vienintelis Pranašas, per kurį arabai gavo atskleidimą tuomet, kada tamsa buvo apgaubusi žemę.

Per jį Dievas atkeliavo iš Parano, o Meka yra vienintelė vieta, kur Dievo Namai yra pašlovinti ir Kedaro kaimenės ateina su priėmimu ant jų altoriaus. Pranašas Muhammadas buvo persekiojamas savo žmonių ir turėjo palikti Meką. Jis buvo ištroškęs ir bėgo nuo ištraukto kardo ir įtempto lanko, ir per metus nuo jo pabėgimo Kedaro palikuonys sutiko jį Badre, pirmojo mūšio tarp Mekiečių ir Pranašo vietoje; Kedaro vaikai ir jų lankininkų skaičius sumažėjo ir Kedaro šlovė žlugo. Jei Šventasis Pranašas nelaikytume šių pranašysčių išsipildymu, tuomet jos vis dar lieka neišsipildžiusios. „Mano šlovės namai“ minimi Izaijo IX. skyriuje yra Dievo namai Mekoje, o ne Kristaus Bažnyčia, kaip buvo manoma krikščionių komentatorių. Kedaro kaimenės, kaip yra minima 7 eilutėje, niekada neatkeliavo į Kristaus Bažnyčią.; ir tai yra faktas, kad Kedaro kaimai ir jų gyventojai yra vieninteliai žmonės visame pasaulyje, kurie išliko neprieinami bet kokiai Kristaus

Bažnyčios įtakai. 10,000 šventųjų paminėjimas Pakartoto Įstatymo knygos XXX. 3 yra labai reikšmingas. Jis (Dievas) atkeliavo iš Parano, ir jis atėjo su 10,000 šventųjų. Pastudijuokite visą Parano istoriją ir pamatysite ne kokį kitą įvykį kaip tada, kada Meka buvo užimta Pranašo. Jis atėjo iš Medinos su 10,000 pasekėjų ir pakartotinai įžengė į „mano šlovės namus“. Jis duoda pasauliui ugningą įstatymą, kuris pavertė pelenais visus kitus įstatymus. Guodėjas - Tiesos Dvasia - apie kurį kalbėjo Pranašas Jėzus yra ne kas kitas kaip pats Pranašas Muhammadas. Jis negali būti suprantamas kaip Šventoji Dvasia, kaip sako Bažnyčios teologai. „Jums naudinga yra kad aš išeisiu,“ - sako Jėzus, - „nes jei aš neišeisiu, Guodėjas pas jus neateis, bet jei aš išeisiu, aš atsiųsiu jį jums.“

Žodžiai aiškiai rodo, kad Guodėjas turėjo ateiti po Jėzaus išėjimo, o nebuvo su juo, kada jis tarė šiuos žodžius. Ar mes manytume, kad Jėzus buvo neturintis Šventosios Dvasios, jei jo atėjimas buvo sąlygotas Jėzaus išėjimu: be to, tai, kaip Jėzus jį apibūdina, rodo jį būsiant žmogumi, o ne dvasia. „Jis nekalbės nuo savęs, bet jis viską girdės, ką kalbės.“ Ar mes turėtume manyti, kad Šventoji Dvasia ir Dievas yra dvi skirtingos esatys ir kad pati Šventoji Dvasia kalba apie jį ir taip pat tai, ką jis girdi iš Dievo? Jėzaus žodžiai aiškiai nurodo kažkokį Dievo pasiuntinį. Jis vadina jį Tiesos Dvasia. Taip ir Koranas kalba apie Pranašą Muhammadą:

„Ne, iš tikrųjų jis atnešė tiesą ir patvirtino Pasiuntinius.“

(Šv. Koranas 37:37)³⁹

---

³⁹ Abdul-Ahadas Davudas „Muhammadas Biblijoje“.

Įrodymai iš Naujojo Testamento

Yra keletas Naujojo Testamento fragmentų, kurie aiškiai nurodo Muhammado (*) atėjimą, per jo veiksmų ir funkcijų prigimties prasnę.

Jonas Krikštytojas: Žydai atsiuntė kunigus pas jį išsiaiškinti, kas jis yra. „Jis prisipažino: „Aš nesu Kristus.“ Ir jie paklausė jo: „O kas tada?“ Ar tu esi Elijas? Ir jis tarė: „Nesu.“ „Ar tu esi *Pranašas*?“ Ir jis atsakė: „Ne.“... Ir jie tarė jam: „Tad kodėl tu krikštiji, jei nesi nei Kristus, nei Elijas, nei tas *Pranašas*?““ (Jono 1:20-25)

Tas Pranašas yra ne Jėzus, bet Muhamadas, nes Jonas Krikštytojas tęsė pamokslavimą, krikštijimą ir pranašavimą apie to *Pranašo* atėjimą Jėzaus gyvenimo laiku.

Jėzus: Pranašas Jėzus pranašavo kito Pranašo atėjimą, kurio vardas bus „Periqlytos“ ar „Paraclete“, ar „Paracalon“ ir kuris (t.y. kurio mokymas) tęsis per amžius, „Aš melsiu Tėvą, ir Jis duos jums kitą Guodėją (Periqlytos), kad jis galėtų būti su jumis amžinai.“ (Jono 14:16)

Žodis „periqlytos“ reiškia „garsus“, „žymus“ ir „girtinas“, o tai yra tiksliai tai, ką vardas „Ahmedas“ reiškia. Korane yra patvirtinama, kad Pranašas Jėzus pranašavo, kad Pranašas vardu „Ahmedas“ ateis po jo. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Ir atminkite, kada Jėzus, Marijos sūnus, sakė: „Izraelio vaikai! Aš esu Allaho Pasiuntinys, jums patvirtinantis Torą, kuri atėjo prieš mane, ir perduodantis džiugių žinių apie Pasiuntinį, ateisiantį po manęs, kurio vardas bus Ahmedas.““

(Šv. Koranas 61:6)

Intelektiniai įrodymai, kurie palaiko Dievo Pasiuntinio pranašavimą

1. **Pranašas (*) buvo neraštingas.** Jis nemokėjo rašyti ir skaityti. Jis gyveno tarp žmonių, kurie taip pat buvo neraštingi. Todėl negali būti tvirtinama, kad Korano autorius yra Muhammadas (*)! Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Ir tu nedeklamavai jokios Knygos prieš tai, nei rašei kokią savo dešine ranka; tokiu atveju melagiai būtų abejoję.“

(Šv. Koranas 29:48)

2. **Arabams buvo mestas iššūkis sukurti ką nors panašaus į Koraną, ir jie negalėjo to padaryti!** Korano grožis, struktūra ir gili prasmė nustebino arabus. Koranas yra amžinas Muhammado (*) stebuklas. Dievo Pasiuntinys (*) sakė:

„Pranašų stebuklai (prieš Muhammadą (*)) buvo apsiriboję jų laikais. Stebuklas, kuris man buvo duotas, yra Koranas, kuris yra amžinas; todėl aš tikiuosi turėti daugiausia pasekėjų.“ (Bukharis #4598)

Nors jo žmonės buvo iškalbingi ir gerai žinomi dėl savo nuostabios poezijos, Dievas metė jiems iššūkį sukurti ką nors panašaus į Koraną, tačiau jie negalėjo. Dievas tada metė iššūkį jiems sukurti skyrių panašų į jo, bet jie negalėjo.

Dievas sako:

„Ir jei jūs abejojate tuo, ką Mes atsiuntėme Savo vergui, tada sukurkite skyrių panašų į tai, ir pasikvieskite savo pagalbininkus be Allaho, jei esate teisūs.“

(Šv. Koranas 2:23)

Dievas meta iššūkį visai žmonijai sukurti ką nors panašaus į Koraną. Dievas sako:

„Sakyk: „jei žmonija ir Džinai susirinktų kartu sukurti ką nors panašaus į šį Koraną, jie negalėtų to sukurti, nors jie ir padėtų vieni kitiems.““

(Šv. Koranas 17:88)

3. Pranašas (*) tęsė pamokslavimą ir žmonių kvietimą į Islamą, nors jis ir susidūrė su daug vargo ir savo žmonių pasipriešinimu, kurie rengė sąmokslus nužudyti jį. Tačiau Pranašas (*) tęsė pamokslavimą ir buvo kantrus. Jei jis būtų buvęs apsišaukėlis - jis būtų nustojęs pamokslauti ir būtų bijojęs dėl savo gyvybės.

V. Montgomeri Vat sakė:

„Jo pasiruošimas iškęsti persekiojimą už savo įsitikinimus, aukštos moralės charakterių vyrai, kurie juo tikėjo ir žiūrėjo į jį kaip į vadą, bei jo maksimalių pasiekimų didingumas - visa tai įrodo jo fundamentalų dorumą. Laikyti Muhammadą apsišaukėliu iškelia daugiau problemų negu išsprendžia. Be to, niekas iš didžiųjų istorinių figūrų nėra taip pripažįstamas Vakaruose kaip Muhammadas... Taigi, mes ne tik privalome priskirti Muhammadui esminį sąžiningumą ir tikslo dorumą, jei mes iš viso ketiname jį suprasti; jei mes ketiname ištaisyti iš praeities paveldėtas klaidas, mes privalome nepamiršti, kad įtikinamas įrodymas yra žymiai griežtesnis reikalavimas negu tikėtinumo parodymas, o tokia reikale kaip šis, tai yra pasiekama tik per sunkumus.“

4. Kiekvienas asmuo mėgsta šio gyvenimo grožybės ir puošmenas bei būtų paveiktas šių dalykų. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Išgražinta vyrams yra meilė trokštamiems dalykams - moterims ir vaikams, ir prikauptoms aukso ir sidabro

krūvoms, ir besiganantiems arkliams, ir galvijams, ir javams. Tai yra dabartinio gyvenimo aprūpinimas; bet tai Dievas, pas Kurį yra nuostabi būveinė.“

(Šv. Koranas 3:14)

Žmogus pagal savo prigimtį yra trokštantis išgyti šio pasaulio puošmenų ir grožybių. Žmonės skiriasi metodais, kuriuos jie naudoja šių dalykų išsigijimui. Kai kurie imasi leistinių priemonių šiems dalykams išgyti, tuo tarpu kiti šių dalykų išsigijimui griebiasi neleistinių priemonių.

Yra žinoma (jūs turėtumėte tai žinoti), kad Kuraišitai bandė įkalbėti Pranašą (*) liautis kviesti žmones į Islamą. Jie sakė jam, kad padarys jį kuraišitų vadovu, ištekins už jo gražiausias moteris ir padarys jį turtingiausiu vyrų jų tarpe. Jis atliepė į šiuos gundymus sakydamas:

„Dėl Dievo meilės, jei jie patalpintų saulę į mano dešinę ranką, o mėnulį į mano kairiąją, kad aš mesčiau šį reikalą, aš jo nemesčiau, kol Dievas padarytų jį akivaizdų, arba būčiau nužudytas kviesdamas žmones į jį.“ (Ibn Hišamas)

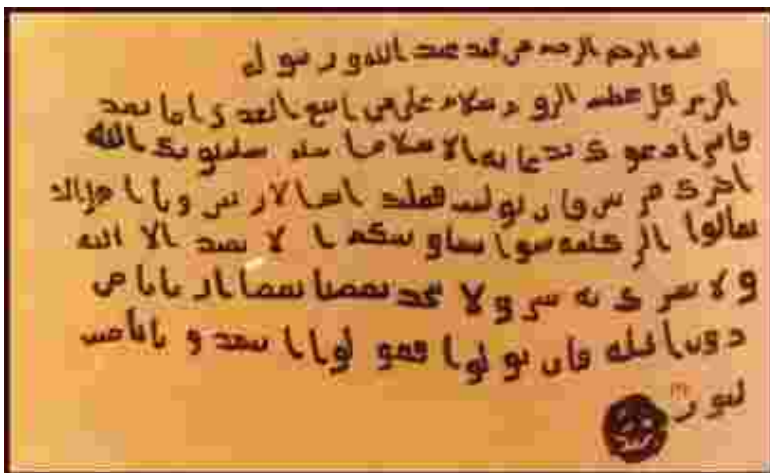
Jei Pranašas (*) būtų buvęs apsišaukėlis, jis būtų nedvejojęs priėmęs šį pasiūlymą.

Tomas Karlailas sakė:

„Jie vadino jį pranašu, sakote? Kodėl, jis stovėjo ten veidas į veidą su jais, nepuoselėjantis jokių paslapčių, pastebimai susilopęs savo paties apsiaustą, susitaisęs savo paties batus, kovojantis, patariantis ir įsakinėjantis jų viduryje. Jie privalėjo matyti, kas per žmogus jis buvo, ir vadinti jį taip, koks jis buvo. Jokiam imperatoriui su jo tiara nebuvo paklūstama kaip šiam vyrui su savo paties sulopytu apsiaustu. Per tris ir dvidešimt metų šiukščių išklausimų, tikrų teismų, aš radau kažką vertingo iš to.“⁴⁰

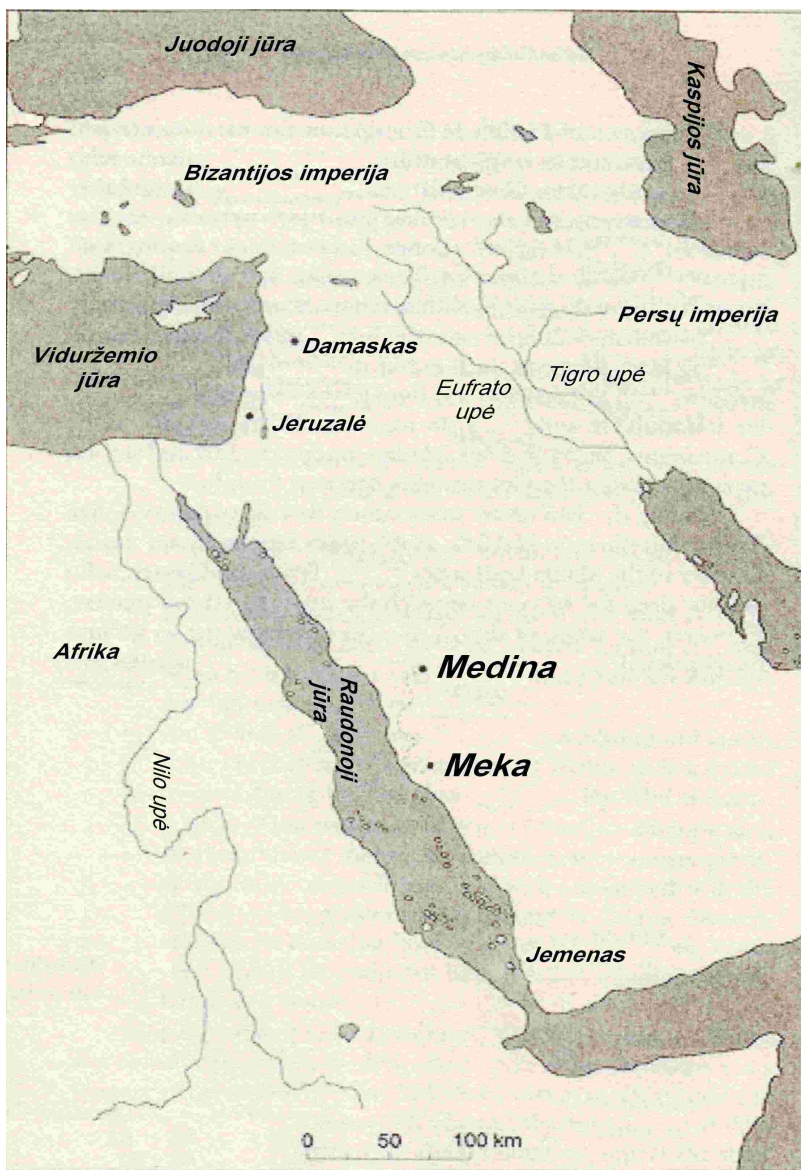
⁴⁰ „Herojai, herojų garbinimas ir heroika istorijoje“.

Šis laiškas – Muhamedo (*) siūstas Heraklui.
Šio laiško originalas randasi Turkijos muziejuja.

Hiros ola

7-as amžius po Kristaus

5. Yra gerai žinoma, kad karalystės turtas ir žmonės yra pavaldūs karaliaus valiai ir jam tarnauja. Kalbant apie Muhammadaž (*), jis žinojo, kad šis gyvenimas yra laikina stotelė. Ibrahimas b. Alkama sakė: „Pranašas (*) gulėjo ant šiaudinio kilimėlio, kuris paliko žymes ant jo kūno, todėl aš tariau: „Dievo Pasiuntiny! Aš išperku tave su savo motina ir tėvu! Leisk mums padėti patalynę ant šio kilimėlio, ant kurio tu guli, kad tavo kūnas nebūtų pakenktas ir pažymėtas.“ Pranašas (*) tarė:

„Mano pavyzdys šiame gyvenime yra kaip raitelis, kuris pailsėjo medžio šešėlyje, o tada toliau tęsė savo kelionę.“ (Ibn Madža #4109)

An-Nu‘manas b. Baširas sakė:

„Aš mačiau jūsų Pranašą (*) (tuo metu), kada jis negalėjo rasti netgi prastos kokybės datulių užpildyti savo skrandį.“ (Muslimas #2977)

Abu Huraira sakė:

„Dievo Pasiuntinys (*) niekada neužpildydavo savo skrandžio tris dienas iš eilės iki savo mirties.“ (Bukharis #5059)

Nors Arabijos pusiasalis ir buvo jo valdomas, ir jis buvo gerumo šaltinis jo žmonėms, Pranašas (*) kartais nerasdavo pakankamai maisto. Jo žmona Aiša sakė, kad Pranašas (*) parnešė šiek tiek maisto iš žydo (sutaręs sumokėti jam po kurio laiko) ir davė jam savo šarvus kaip užstatą. (Bukharis #2088)

Tai nereiškia, kad jis negalėjo pasiekti, ko jis norėjo; nes pinigai ir turtas būtų buvę padėti prieš jį jo mečetėje, ir jis nebūtų pajudėjęs iš savo vietos, kol nebūtų jo išdalinęs vargstantiems ir neturtingiesiems. Tarp jo Kompanionų buvo tokių, kurie buvo turtingi ir pasiturintys - jis skubėdavo jam

patarnauti ir būtų atidavę jam vertingiausias daiktus. Priežastis, dėl kurios Pranašas (*) atsižadėjo šio pasaulio turtų, buvo tai, kad jis žinojo šio gyvenimo tikrovę. Jis sakė: „Šio pasaulio panašumas į Pomirtinį Gyvenimą yra kaip asmuo, kuris įmerkė savo pirštus į vandenyną - o kad jis matytų, ką gaus atgal.“ (Muslimas #2858)

Reverendas Bosvortas Smitas sakė:

Jei kada žmogus ir valdė dieviška teise, tai buvo Muhammadas, nes jis turėjo visas galias be jų paramos. Jis nesirūpino galios pasipuošimu. Jo privataus gyvenimo paprastumas sutapo su juo viešuoju gyvenimu.⁴¹

6. Tam tikri įvykiai atsitikdavo Dievo Pranašui (*), kurie reikalavo paaiškinimo, o jis negalėjo to padaryti, nes negavo atskleidimo apie tai. Šiuo periodu (t.y. tarp įvykio ir atskleidimo) jis būdavo išsekęs. Vienas tokių įvykių buvo *Ifk*⁴² įvykis, kada Pranašo žmona Aiša buvo apkaltinta išdavyste. Pranašas (*) negavo atskleidimo apie šį įvykį vieną mėnesį; per kurį jo priešai blogai apie jį kalbėjo, iki kol atskleidimas atėjo ir Aišos nekaltumas buvo paskelbtas. Jei Pranašas (*) būtų buvęs apsišaukėlis, jis būtų išsprendęs šį incidentą tą pačią minutę, kada tik jis įvyko. Dievas sako:

„Nei jis kalba, ką nori.“ (Šv. Koranas 53:3)

7. Pranašas (*) neprašė žmonių jam pataikauti. Priešingai, Pranašas (*) nebūdavo patenkintas, jei asmuo koku nors būdu jam pataikaudavo. Anasas sakė:

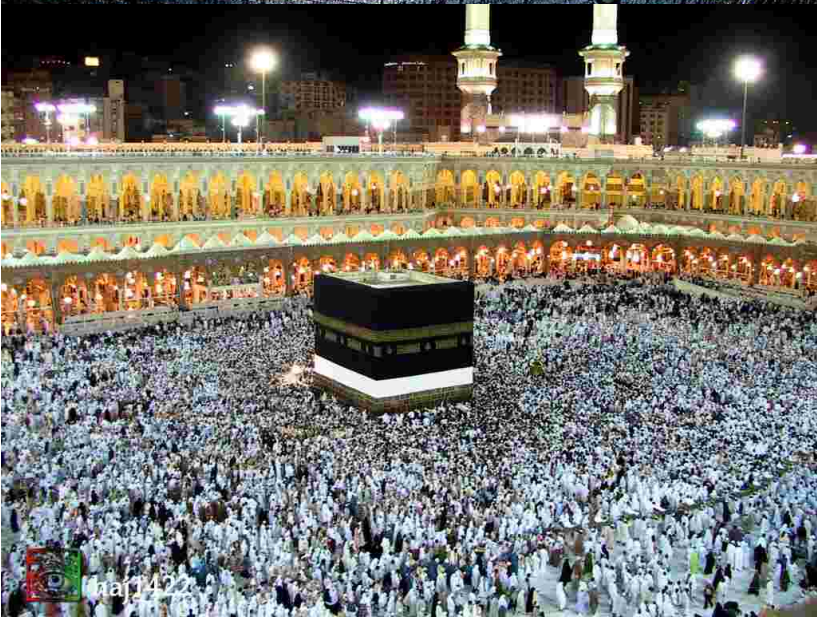
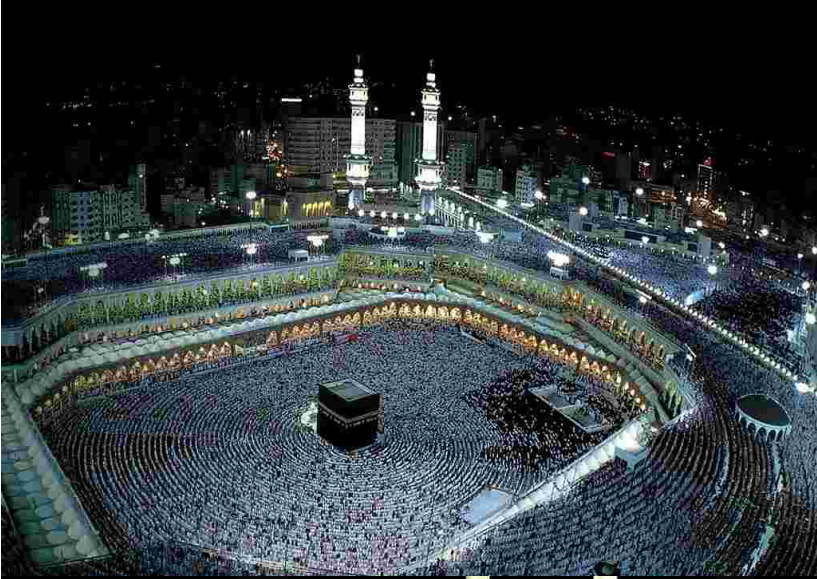
„Niekas nebuvo taip Kompanionų mylimas kaip Dievo Pasiuntinys.“ Jis sakė: „Jei jie pamatydavo jį, jie nesistodavo jam, nes žinojo, kad jis to nemėgsta.“
(Tirmidtis #2754)

⁴¹ „Muhammadas ir mahometonizmas“.

⁴² T.y. įvykis, kada veidmainiai klaidingai kaltino Aišą, kuria Allahas yra patenkintas, nedorumu.

MEKA (Saudo Arabija)

Vašingtonas Irvingas sakė: „Jo kariniai triumfai nepabudino jokio išdidumo nei tuščios puikybės, kaip būtų jiems nutikę, jei jie būtų veikę dėl savanaudiškų tikslų. Savo didžiausios galios laikais jis išlaikė tą patį elgesio ir išvaizdos paprastumą kaip ir nepalankios padėties dienomis. Toli gražu nuo karališkos prabangos, jis būdavo nepatenkintas, jei įžengiant į kambarį jam būdavo parodoma kokia nors nepaprasta sveikinamoji pagarba.“

8. Buvo atskleista Korano eilučių, kuriose Pranašas (*) buvo kaltinamas ir įspėjamas dėl tam tikrų incidentų ar nutikimų; tokių kaip:

a. Dievo, Aukščiausiojo, žodžiai:

„Pranaše! Kodėl tu draudi (sau) tai, ką Dievas tau leido, siekiant patenkinti savo žmonas? Ir Dievas yra Dažnai Atleidžiantis, Maloningiausias.“

(Šv. Koranas 66:1)

Pranašas (*) susilaikė nuo medaus valgymo dėl kai kurių savo žmonių elgesio. Tada Dievas jį įspėjo, nes jis draudė sau tai, ką Dievas laikė leistinu.

b. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Te Dievas atleidžia tau, (Muhammadai). Kodėl tu leidai jiems iškeliauti (pasiliekančiam užnugaryje; tu turėjai būti atkaklus dėl savo įsakymo jiems tęsti Džihadą), iki kol tie, kurie sakė tiesą, buvo tavęs matomi aiškioje šviesoje ir tu pažinai melagius?“

(Šv. Koranas 9:43)

c. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Nei vienam Pranašui netinka, kad jis turėtų karo belaisvių (ir paleistų juos už išpirką), kol jis neįtvirtina savo jėgos šalyje. Jūs trokštate gero šiam pasauliui, bet

Dievas trokšta jūsų Pomirtiniame Gyvenime. Ir Dievas yra Visagalis, Visa Išmanantis.“

(Šv. Koranas 8:67)

d. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Ne tau, (Muhammadai, bet Dievui) spręsti; ar Jis suteiks malonę (dovanoti) jiems, ar nubaus juos; iš tiesų, jie yra nusidėjėliai.“

(Šv. Koranas 3:128)

e. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Pranašas susiraukė ir nususuko. Nes atėjo pas jį aklas žmogus. Ir kaip tau žinoti, kad jis gali apsivalyti nuo nuodėmių? Ar gauti perspėjimą, ir kad perspėjimas jam būtų jam naudingas?“

(Šv. Koranas 80:1-4)

Abdula b. Um Maktumas, kuris buvo aklas, atėjo pas Pranašą (*), kuomet jis pamokslavo vienam ar keliems kuraišitų vadams, ir Pranašas (*) susiraukė bei nusigrėžė - ir Dievas perspėjo jį už tai.

Jei Pranašas (*) būtų buvęs apsišaukėlis, tokių eilučių Korane nebūtų.

Muhammadas Marmadukas Piktholas sakė:

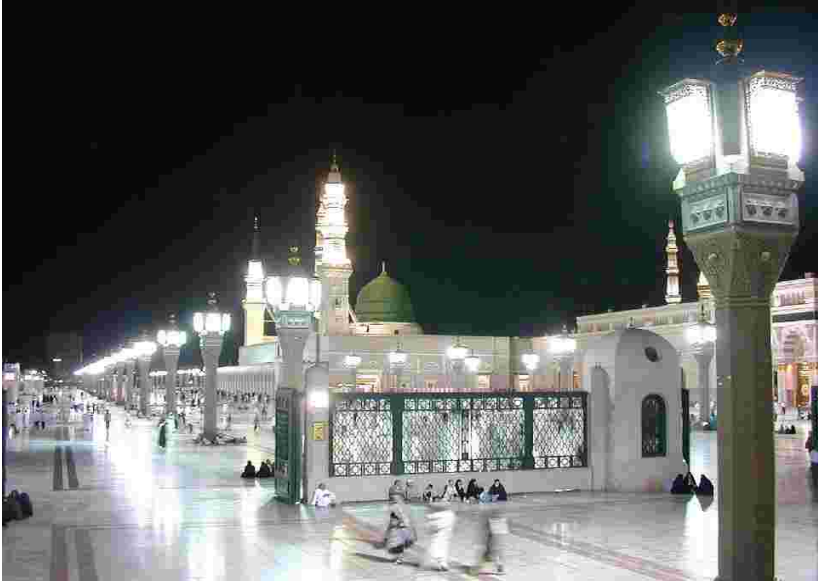
„Vieną dieną, kada Pranašas kalbėjosi su vienu iš didžiųjų kuraišitų vyrų, siekdamas įtikinti jį Islamo tiesa, aklas vyras atėjo ir paklausė jo klausimo apie tikėjimą. Pranašas sutrukdytas susierzino, susiraukė ir nususuko nuo aklojo. Šioje suroje jam yra pasakoma, kad apie žmogaus svarbumą negali būti sprendžiama pagal jo išvaizdą ar pasaulietišką statusą.“⁴³

---

⁴³ „Šlovingasis Koranas“, p. 685.

MEDINA (Saudo Arabija)

9. Vienas iš tikrų jo Pranašavimo ženklų yra sutinkamas Korano *Lahab* Skyriuje (III skyrius). Jame Dievas, Aukščiausiasis, pasmerkia Abu Lahabą (Pranašo dėdę) Pragaro kančiai. Šis skyrius buvo atskleistas ankstyvosiose jo *Da'wah* (kvietimo į Islamą) stadijose. Jei Pranašas (*) būtų buvęs apsišaukęs, jis nebūtų pareiškęs tokio nutarimo; kadangi jo dėdė galėjo priimti Islamą po to!

Dr. Garis Mileris sako:

„Pavyzdžiui, Pranašas (*) turėjo dėdę, vardu Abu Lahabas. Šis žmogus taip nekentė Islamo, kad jis sekiodavo Pranašą tam, kad jį sukompromituotų. Jei Abu Lahabas pamatydavo Pranašą (*) kalbantį su nepažįstamuoju, jis palaukdavo, kol jie išsiskirdavo, o tada grįždavo prie nepažįstamojo ir paklausdavo jo: „Ką jis tau pasakojo? Ar jis sakė juoda? Na, tai yra balta. Ar jis sakė „rytas“? Na, tai yra naktis.“ Jis ištikimai sakydavo tikslią priešingybę, kad ir ką išgirdavo Muhammadą (*) sakant. Tačiau apie dešimt metų prieš Abu Lahabą mirtį jam buvo atskleistas nedidelis Korano skyrius. Jis aiškiai teigė, kad jis keliaus į Ugnį (t.y. Pragarą). Kitais žodžiais tariant, jis tvirtino, kad jis niekada netaps musulmonų ir todėl bus amžinai pasmerktas. Dešimt metų Abu Lahabas sakydavo: „Aš girdėjau, kad Muhammadui buvo atskleista, kad aš niekada nepasikeisiu - kad aš niekada netapsiu musulmonu ir įžengsiu į Pragaro ugnį. Na, aš noriu tapti musulmonu dabar. Kaip jums tai patinka? Ką dabar manote apie savo dievišką atskleidimą?“ Bet jis niekada to nepadarė. Be to, tai yra tiksliai toks elgesys, kurio iš jo ir buvo tikimasi, kadangi jis visada siekė prieštarauti Islamui. Iš esmės, Muhammadas (*) sakė: „Tu nekenti manęs ir nori mane pribaugti? Štai, ištark šiuos žodžius, ir aš būsiu pribaugtas. Nagi, sakyk juos!“ Bet Abu Lahabas niekada jų neištarė. Dešimt metų! Ir visą tą laiką jis niekada nepriėmė

Islamo ir netgi neįgijo simpatijos jam. Kaip Muhammadas galėjo tikrai žinoti, kad Abu Lahabas išpildys Koranišką atskleidimą, jei jis (t.y. Muhammadas) nebuvo tikras Allaho Pasiuntinys? Kaip jis galėjo būti toks įsitikinęs, kad duotų kam nors dešimt metų sukompromituoti savo Pranašavimo tvirtinimą? Vienintelis atsakymas yra kad jis buvo Allaho Pasiuntinys; nes tam, kad mestų tokį rizikingą iššūkį, žmogus turi būti visiškai įsitikinęs, kad jis turi dievišką atskleidimą.“

44

10. Pranašas (*) Korano eilutėse yra vadinamas „Ahmedu“ vietoje „Muhammado“. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Ir atsiminkit, kada Jėzus, Marijos sūnus, sakė: „Izraelio vaikai! Aš esu Dievo Pasiuntinys jums, patvirtinantis Torą, kuri atėjo prieš mane, ir perduodantis džiugias žinias apie Pasiuntinį, kuris ateis po manęs, kurio vardas bus Ahmedas. Bet kada jis atėjo pas juos su aiškiais įrodymais, jie tarė: „Tai yra atvira magija!““““

(Šv. Koranas 61:6)

Jei jis būtų buvęs apsišaukėlis, „Ahmedas“ nebūtų minimas Korane, kadangi jis buvo žinomas kaip „Muhammadas“ tarp savo žmonių.

11. **Islamo religija egzistuoja ir šiandien bei sklinda po visą Žemės rutulį.** Tūkstančiai žmonių priima Islamą ir teikia jam pirmenybę prieš kitas religijas. Tai vyksta nors Islamo šaukliai ir nėra finansiškai remiami kiek tikėtasi; ir nepaisant Islamo priešų pastangų sulaikyti Islamo sklidimą. Dievas, Aukščiausiasis, sako:

„Iš tiesų, Mes atsiuntėme Priminimą (t.y. Koraną) ir neabejotinai Mes saugosime jį nuo iškraipymo.“

---

⁴⁴ „Nuostabūs Koranas“.

(Šv. Koranas 15:9)

Tomas Karlailas sakė:

„Apgaulingas žmogus įkūrė religiją? Kodėl, apgaulingas žmogus negali pastatyti nė mūrinio namo! Jei jis nežinotų ir nesektų tikromis cemento, degto molio ir viso kito, su kuo jis dirbtų, ypatybėmis, tai jis pastatytų ne namą, o šiukšlių krūvą. Jis neišstovėtų dvyliką šimtmečių, nepagyvendintų 180 milijonų; jis tuojau pat sugriūtų. Žmogus privalo paklusti Gamtos dėsniams, iš tiesų būti sąjungoje su Gamta ir daiktų tiesa arba Gamta jam atsakys. Ne, visiškai ne! „Patikimieji“ yra „patikimi“ - a Cagliostro, many Cagliostros, iškilūs pasaulio lyderiai klestėjo savo šarlataniškumą vieną dieną. Tai tarsi suklastoti banknotai; jie išdalina juos iš savo beverčių rankų: kiti, ne jie, turi dėl to nukentėti. Gamta sprogsta ugnies liepsnomis; Prancūzijos Revoliucija ir kitos panašios, skelbiančios su baisiu tikrumu, kad padirbti banknotai yra padirbti. Bet ypatingai dėl Didžiojo Žmogaus, dėl jo aš išdrisiu pareikšti, kad yra neįtikėtina, kad jis nebūtų buvęs teisingas. Man tai atrodo svarbiausias jo ir viso, kas gali jame glūdėti, pagrindas.“⁴⁵

Pranašas (*) išsaugojo Koraną, kai Dievas išsaugojo jį Knygose, žmonių krūtinėse karta iš kartos. Iš tikrųjų jo išmokimas mintinai ir jo deklamavimas, jo mokymasis ir mokymas yra tarp dalykų, kuriuos musulmonai yra labai linkę daryti, nes Pranašas (*) sakė:

„Geriausis iš jūsų yra tie, kurie mokosi Korano ir jo moko.“ (Bukharis #4639)

Daug kas bandė pridėti ir praleisti Korano eilutes, bet jiems tas niekada nepavyko; nes šios klaidos yra atrandamos vos ne iš karto.

---

⁴⁵ „Herojai, herojų garbinimas ir heroika istorijoje“.

Kalbant apie Dievo Pasiuntinio (*) Sunną, kuri yra antras įstatymų šaltinis Islame, ji buvo išsaugota patikimu pamaldžių žmonių. Jie praleido savo gyvenimus rinkdami šiuos perdavimus ir kruopščiai juos tikrindavo, kad atskirtų silpnus nuo patikimų; jie netgi išsiaiškino, kurie pasakojimai buvo išsigalvoti. Kiekvienas pažvelgęs į Hadisų mokslo knygą supras, kad patikimi pasakojimai iš tikro yra autentiški.

Maiklas Hartas⁴⁶ sako:

„Muhammadas įkūrė ir paskleidė vieną didžiausių pasaulio religijų⁴⁷ ir tapo nepaprastai išpūdingu politiniu lyderiu. Šiandien, praėjus trylikai šimtmečių po jo mirties, jo įtaka yra vis dar galinga ir sklindanti.“

12. Jo principų tikrumas ir teisingumas bei tai, kad jie yra geri ir tinkami kiekvienam laikui ir vietai. Islamo tinkamumo rezultatai yra aiškūs ir gerai žinomi, kurie savo ruožtu paliudija, kad tai iš tikrųjų yra Dievo atskleidimas. Be to, negi neįmanoma Pranašui Muhammadui (*) būti Pranašu, kaip daugelis Pranašų ir Pasiuntinių, atsiųstų prieš jį? Jei atsakymas į šį klausimą yra kad nėra nieko, dėl ko taip negalėtų būti - mes tada klausiamo: „Kodėl jūs atmetate jo Pranašavimą, o patvirtinate Pranašų prieš jį Pranašavimą?“

13. Žmogus negali parašyti įstatymų, panašių į Islamo įstatymus, kurie apima kiekvieną gyvenimo aspektą, tokius kaip sandėriai, santuoka, socialinis elgesys, politika, garbinimo veiksmai ir panašiai. Taigi, kaip gali neraštingas žmogus sukurti kažką panašaus? Negi tai nėra aiškus jo Pranašavimo įrodymas ir ženklas?

---

⁴⁶ „100 įtakingiausių žmonių istorijoje“.

⁴⁷ Mes tikime, kad Islamas yra Dieviškas atskleidimas iš Allaho ir kad Muhammadas (*) jo neįkūrė.

14. Pranašas (*) nepradėjo kviesti žmones į Islamą, kol nesulaukė keturiasdešimties metų. Jo jaunystė praėjo ir amžius, kada jis turėjo pailsėti ir ramiai leisti laiką, tapo amžiumi, kada jis buvo paskirtas Pranašu ir pavestas Islamo skleidimui.

Tomas Karlailas sakė:

„Faktas, kad jis gyveno tokiu visiškai įprastiniu, visiškai ramiu ir paplitusiu būdu, iki kol jo metų karštis baigėsi, prieštarauja apsišaukėliškumo teorijai. Jis buvo keturiasdešimties prieš pranešant kokią nors misiją iš Dangaus. Visas jo netvarkingumas, realus ir tariamas, prasidėjo po jo penkiasdešimtmečio, kada mirė geroji Khadidža. Visas jo „siekimas“, matyt, ligi tol buvo gyventi dorą gyvenimą; jo „šlovės“, paprasčiausiai geros nuomonės kaimynų, kurie jį pažinojo, ligi tolei buvo pakankama. Ne kada jis jau paseno, ir visas geidulingas jo gyvenimo karštis baigė degti, jis pradėjo „siekimo karjerą“; ir nuslėpdamas visą savo praeities charakterį ir egzistenciją, iškilo kaip niekingas tuščias šarlatanaiškas įgyti to, kuom jis jau nebegalėjo mėgautis! Iš savo pusės aš niekuo netikiu tame.“⁴⁸

---

⁴⁸ „Herojai, herojų garbinimas ir heroika istorijoje“.

Pabaiga

Mes pabaigiame šį darbą Alfonso de La-Marteino⁴⁹ žodžiais iš „Historie de al Turquie“:

„Niekada žmogus nėra sau buvęs nusistatęs, savanoriškai ar nesavanoriškai, tauresnio tikslo, kadangi šis tikslas buvo antžmogiškas; sugriauti prietarus, kurie buvo primesti tarp žmogaus ir jo Kūrėjo, atiduoti Dievą žmogui ir žmogų Dievui; atkurti racionalią ir šventą dieviškumo materialaus chaoso viduje idėją ir subjauroti tada egzistuojančius stabmeldžių dievus. Niekada žmogus nėra apsiėmęs darbo, kuris būtų toks už žmogaus galios ribų, su tokiomis menkomis priemonėmis, nes jis (Muhammadas) tokio didžio plano koncepcijai ir įgyvendinimui neturėjo kitų instrumentų kaip patį save ir jokios kitos pagalbos kaip saujelė vyrų, gyvenančių dykumos pakraštyje. Galiausiai, niekada žmogus nėra įvykdęs tokios didelės ir besitęsiančios revoliucijos pasaulyje, nes mažiau nei per du šimtmečius nuo pasirodymo Islamas tikėjimu ir rankomis įsiviešpatavo visoje Arabijoje ir Dievo vardu nukariautose korasanų Persijoje, Transoksanijoje, Vakarų Indijoje, Sirijoje, Egipte, Abisinijoje, visame žinomame šiaurės Afrikos kontinente, daugybėje Viduržemio jūros salų, Ispanijoje ir dalyje Galijos. „Jei tikslo didingumas, priemonių menkumas ir stebinantys pasiekimai yra trys žmogaus genijaus kriterijai, kas drįstų lyginti kokį nors didį istorijos žmogų su Muhammadu? Žymiausia žmonės sukūrė tik ginklus, įstatymus ir imperijas. Jie įkūrė, jei jau taip, ne daugiau nei materialias galias, kurios dažnai subyrėdavo prieš jų akis. Šis žmogus judino ne tik

---

⁴⁹ Jis buvo poetas, laikinosios vyriausybės narys ir vienkartinis kandidatas į prezidentus.

armijas, įstatymus, imperijas, žmones, dinastijas, bet ir milijonus žmonių trečdalyje tada apgyvendinto pasaulio; ir dar daugiau, jis judino altorius, dievus, religijas, idėjas, įsitikinimus ir sielas.“ „Remdamasis Knyga, kiekviena raide, kuri tapo įstatymu, jis sukūrė dvasinę tautybę, kuri sulieja kiekvienos kalbos ir rasės žmones. Jis paliko neištrinamą šios musulmonų tautybės bruožą - neapykantą netikriems dievams ir aistrą Vienam ir Nematerialiam Dievui. Šis keršijantis patriotizmas prieš Dangaus išniekinimą suformavo Muhammado pasekėjų dorybę; trečdalis žemės nukariavimas dogmai buvo jo stebuklas; arba labiau tai buvo ne žmogaus stebuklas, bet mąstymo.“ „Dievo vienovės idėja, skelbta tarp mistinių teogonijų išsekimo, buvo pati savaimė stebuklas, kad ištarta jo lūpomis ji sunaikino visas senovines stabų šventyklas ir padegė trečdalį pasaulio. Jo gyvenimas, jo meditacijos, jo heroiškas siautimas prieš savo šalies prietarus ir jo drąsa nepaisant stabmeldystės itūžio, jo tvirtumas jį iškenčiant penkiolika metų Mekoje, jo viešo paniekos objekto vaidmens prisiėmimas ir beveik buvimas auka jo paties žemiečių: visa tai ir galiausiai jo skrydis, jo nesiliaujamas pamokslavimas, jo karai prieš nelygybę, jo tikėjimas sėkme ir jo antžmogiškas saugumas nelaimėje, jo susivaldymas pergalėje, jo siekimas, kuris buvo visiškai pašvęstas vienai idėjai ir jokiais būdais nesistengiantis dėl imperijos; jo nesibaigiančios maldos, jo mistiniai pokalbiai su Dievu, jo mirtis ir jo triumfas po mirties; visa tai žymi ne apsišaukėliškumą, bet tvirtą įsitikinimą, kuris suteikė jam galios atkurti dogmą. Ši dogma buvo dvejoba - Dievo vienovė ir nematerialumas: pirmoji sakanti, kas Dievas yra, o paskutinioji – koks Dievas nėra; viena nugalinti netikrus dievus kardu, kita pateikianti idėją žodžiais.“ „Filosofas, Oratorius, Apaštalas, Įstatymų Leidėjas, Idėjų Užkariautojas,

Racionalių įsitikinimų Gražintojas... Dvidešimties žemiškų imperijų ir vienos dvasinės imperijos įkūrėjas - tai Muhammadas. Remiantis visais standartais, kuriais tik gali būti pamatuotas žmogiškas didumas, mes galime pagrįstai paklausti, ar yra dar koks nors žmogus didesnis nei jis?""

**Visa Šlovė Allahui, Pasaulių Viešpačiui, vienam
Ir te Dievas pagiria Savo Pranašą ir jo namiškius bei
apsaugo jį nuo visokio blogio.**

**Jei jūs norėtumėte gauti daugiau informacijos apie Islamą,
nedvejodami kreipkitės į mus:**

1. E. paštas:

en@islamland.org

2. Jūs taip pat galite apsilankyti tokiuose puslapiuose:

www.islamland.org

www.islamreligion.com

www.islam-guide.com

www.missionislam.com

www.sultan.org

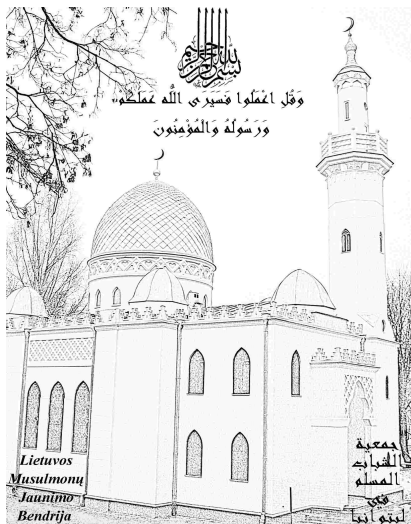
www.islamtoday.com

IŠLEISTOS KNYGOS:

1. IŽANGA Į ISLAMĄ „elektroninė versija“
2. ISLAMO MOTERIS.
(Ko dar geresnio ji laukia?)
3. ŠV. KORANAS IR ŠIUOLAIKINIS MOKSLAS
4. KUR YRA ALLAH?!
5. PASNINKAS ISLAME
6. ISLAMO PAGRINDAI
(Garbinimas Ir Malda Islame)
7. KETURIASDEŠIMT HADISŲ
8. PRANAŠO MISIJOS YPATYBĖS
9. TIKĖJIMO KELIAS
10. ŠV. KORANO DALIES "MARIJA"
(Paaiškinimas) „elektroninė versija“
11. PRANAŠŲ ISTORIJS MAŽIAUSIEMS
12. ŠV. KORANAS YRA DIEVO ŽODIS
13. ŽVILGSNIS Į ISLAMĄ
14. KAS LEISTINA IR KAS DRAUDŽIAMA ISLAME
15. MOTERYS ISLAME
(Lyginant Su Moterimis Žydų-Krikščionių
Tradicijoje: Mitai Ir Realybė)
16. ISLAMAS: DIEVO KELIAS
17. MOKSLINIAI FAKTAI, ATSKLEISTI
ŠLOVINGAJAME ŠV. KORANE
18. BENDRAS ĮVADAS Į ISLAMĄ
19. ATRASTI ISLAMĄ
(Yra Tavo Prigimtinė Teisė)
20. ISLAMO FAKTAI
(Paneigiantys Nepagrįstus Teiginius Prieš Islamą)
21. MUHAMMADAS, DIEVO PASIUNTINYS
(Te Dievas paaukština jo paminėjimą)

IŠLEISTI LANKSTINUKAI:

- KAS YRA ISLAMAS? Visuminis vaizdas
- MUHAMMEDAS: Elgesio pavyzdys naujam tūkstantmečiui
- ŠV. KORANAS: Knyga, kuria galite tikėti
- MOTERYS ISLAME

جمعية الشباب المسلم في ليتوانيا

Lietuvos musulmonų Jaunimo Bendrija

Lithuanian Muslim Youth Society

Totorių g. 6, Kaunas, Lithuania

www.musulmonai.lt

LMYS_1995@yahoo.com

info@musulmonai.lt